

မင်းမြတ်သူရ

ယက္ခညီနောင်

မြစ်ကြီးဘယ်လောက်ကျယ်ကျယ်
လုံလောက်တဲ့ခွန်အားရှိရင်
ကမ်းကိုရောက်မှာပဲ....

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

တစ်သက်လုံး ယုန်ဖြစ်တာထက်
ခဏလေး ကျားဖြစ်လိုက်ချင်တယ်

ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်

တစ်နေ့သ၌ ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသော
မြေနုကျွန်းပေါ်တွင် တုတ်ဓားလက်နက်များကိုင်ဆောင်ထားသော လူတစ်စုသည်
တစ်စုံတစ်ရာကို စုဝေးတိုင်ပင် နေကြ၏။

ထိုလူစု၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့ရှိပြီး
ကာယဗလတောင့်တင်း သောယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ဟန်ရှိလေ၏။

ထိုသူ၏ လက်ထဲတွင် ဆင်စွယ်ရိုးတင်ထားသော မန်ကျည်းနှစ်
တုတ်ရှည်ကို ကိုင်ဆောင် ထားလေ၏။

လူတစ်ဦးက စိမ်းလန်းစိုမြေနေသော

စိုက်ခင်းများကိုမျက်လုံးဝေကြည့်၍

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ စိုက်ခင်းတွေ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ ဘယ်လောက်အားရစရာ ကောင်းသလဲ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ နဖူးကချွေးခြေမကျအောင် ကြိုးစားပြီး ရလာတဲ့ အသီးအပွင့်တွေပါဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်သော လူများလည်း သူတို့၏
ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို မြေပေါ်သို့ စိုက် ၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့တွေပင်ပင်ပန်းပန်း ပဲတွေ ကြဲခဲ့တယ်၊
ဆေးပင်တွေချခဲ့တယ်၊ တိုင် ထောင်ပဲအတွက် တိုင်တွေလည်း ထောင်ခဲ့ကြတယ်၊
အခုတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့လုပ်အားတွေ ဆုံးရှုံး ရ တော့မှာလား၊ မခံနိုင်ဘူးဗျာ”

ဟု မကျေမချမ်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါသအလွန်ကြီးသော
ဖိုးတေဆိုသော လူကြီးက ငှက် ကြီးတောင်ဓားကို လေထဲတွင် ဝေ့ယမ်းလိုက်ပြီး။

“ငါတို့ရဲ့ ပဲတစ်ပင်ကိုမှ အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ပဲတစ်ပင်အတွက်
အသက်တစ်ချောင်းနဲ့ လဲရလိမ့်မယ်၊ မြေနုကျွန်းပေါ်မှာ သွေးမြေကျချင်ရင်တော့
ခြေတစ်လှမ်းချကြည့်၊ ငါ့ရဲ့ဓား ဘယ် လောက်ထက်တယ်ဆိုတာ
အုန်းတောသားတွေ သိသွားစေရမယ်”

ဟုကြိုးဝါးလေ၏။ ထိုအခါ ကျန်လူများသည်။ တုတ်၊ ဓား
လက်နက်များမြှောက်ချီ၍ မြေနု ကျွန်းပေါ်မှ အသီးအပွင့်များအတွက် အသီးသီး
ခုခံကာကွယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

၎င်းတို့အားလုံး တုတ်ဓားလက်နက်များကို မြှောက်၍
တိုက်ခိုက်ရန်ကြွေးကြော်နေသော် လည်း ၎င်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်သည်
တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ် ၍ ငေးကြည့်နေလေ၏

သူသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကို
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ငေးကြည့် နေလေ၏။

ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် တောတောင်လျှိုမြောင် အထပ်ထပ်ကို
ကျော်ဖြတ်စီးဆင်းပြီး နန်း မြေများကို သယ်ဆောင်လာလေ၏။ ထိုနန်းမြေများသည်
သဘာဝအလျှောက် မြစ်ထဲတွင် ကျွန်း ငယ်လေးများ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိ၏။

ထိုကျွန်းများသည် လွန်စွာသေးငယ်သော ကျွန်းငယ်လေးမှ
လယ်တစ်ကွက်စာမှ ရွာတစ် ရွာအရွယ်သို့ပင် ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုကျွန်းများကို
မြေနုကျွန်းများဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

မြေနုကျွန်းများသည် အလွန်မြေဩဇာကောင်းမွန်ပြီး
စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ရန်း အလွန်ကောင်း သဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအနီးရှိ
လူများသည် မြေနုကျွန်းများပေါ်သို့ အလှအယက် စိုက်ပျိုး ရေးလုပ်ကြ၏။

ထိုသို့ပြုလုပ်ရာမှ ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်သော ရန်ပွဲများ၊ လူသတ်ပွဲများ
ဖြစ်ပွားလေ့ရှိ၏။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းသည်
တစ်နှစ်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲနေသောကြောင့် သဘော လမ်းကြောင်းများပါ လိုက်၍
ပြောင်းလဲကုန်၏။

ထိုအခါ မြို့နယ် နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ချက်လည်း ပြောင်းလဲသွားသဖြင့်
မနှစ်က မိမိတို့ ရွာက ပိုင်သော မြေနုကျွန်းကြီးသည် သည်နှစ်တစ်ဖက်ရွာက
ပိုင်ဆိုင်နိုင်၏။

ထိုသို့ ပိုင်ဆိုင်သွားသဖြင့် မိမိတို့ရွာသားများ ပျိုးထောင်ထားသော
စိုက်ပျိုးပင်များသည် တစ်ဖက်ရွာသားများလက်သို့ဝကွက် အပ်ရမလို ဖြစ်နေလေ၏။
။

ထိုအခါ လောဘစိတ်၏ ဦးဆောင်မှုကြောင့်
မြေနုကျွန်းလုပွဲများဖြစ်ပွားလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ သောလုပ်ယက်ပွဲများ၌ တုတ်၊

ဓားလက်နက်များကို ဆွဲကိုင်၍ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြ၏။

ထိုတိုက်ပွဲများ၌ လူ့အသက်များစွာကို စတေးရသော ဓလေ့ထုံးစံရှိ၏။
ဘောဘဇောကြီး လျှင် ကြီးသလို လူ့အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးရလေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် လူစု၏ ခေါင်းဆောင်သည် မြေနုကျွန်းကြီး၏ ပြဿနာကို
သွေးမြေမကျဘဲ အချမ်းအောင် ဆောင်ရွက်လိုသော ဆန္ဒရှိ၏။

ငှင်းတို့ခေါင်းဆောင် စဉ်းစားတွေးတောနေခြင်းကို မနှစ်မြို့သော
ရွာသားများသည် အားမ လို အားမရဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါသအလွန်အားကြီးသော ဖိုးတေက
ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို မြေတွင် ထိုးစိုက် ၍ ၊

“ဒီမှာကိုဝဏ္ဏ၊ ခင်ဗျားဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပဲပင်၊
ဆေးပင်တွေအတွက် ကာကွယ်ဖို့ အသင့်မပြင်တော့ဘူးလား၊ ကျုပ်တို့ မြေနုကျွန်းကို
အဆုံးအရှုံးခံတော့မှာလား၊ အုန်း တောက ကောင်တွေကို လက်ဦးမခံနိုင်ဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ရွာသားများသည် ဖိုးတေ၏ စကားကြောင့်
ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏဆိုသူသည် မန်ကျည်းနှစ်တုတ်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး စိတ်မလောပါနဲ့၊ အုန်းတောသားတွေနဲ့
သွေးမြေကျအောင်တိုက်ဖို့က လွယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရန်ကိုရန်ချင်း တုံ့နှင်းရတာ
မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ မဟုတ်လား၊ သည်းခံဖို့
ကြိုးစားစမ်းပါ။”

ဟုပြောလေရာ ရွာသားများသည် ခေါင်းဆောင်ကိုဝဏ္ဏ၏ စကားကို
မည်သူမျှ နှစ်သက် ဟန်မရှိဘဲ ဘဦးဆိုသော ရွာသားကမျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ...

“ဘာ....ကျုပ်တို့က သည်းခံရမယ်ဟုတ်လား၊ မြေနုကျွန်းပေါ်က ကျုပ်တို့ရဲ့ အသီး အပွင့် တွေကို သူတစ်ပါးလာလုတာကျုပ်တို့ သည်းခံနေရမှာလား၊ ကျုပ်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပါ၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားလောင်းမဟုတ်ဘူး။”

ဟု မကျေမချမ်း ပြောဆိုလေ၏ ။ ကျန်သော ရွာသားများကလည်း အုန်းတောရွားသားများ ကိုမကျေနပ်ကြောင်း ပြောဆိုကြလေ၏ ။ ထိုအခါ ကိုဝဏ္ဏဆိုသူက လက်ကာပြု၍ ။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ကောင်လို့ထင်လို့လား၊ ကျုပ်သတ္တိ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံးအသိပဲ၊ ဒါပေမယ့် မလိုအပ်ဘဲ သွေးချောင်းမစီးချင်လို့ ကျုပ်က တားဆီးနေရတာ ဗျ၊ ဒီကိစ္စကို မြို့တက်ပြီး မြို့အုပ်ကိုအသိပေးရမယ်...”

ဟု ပြောလေရာ ရွာသားများသည် အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားပြီး ဒေါသကြီးသော ဖိုးတေ က ငှက်ကြီးတောင်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ..

“မြို့အုပ်ကိုအသိပေးရင် မြို့အုပ်က ဘာလုပ်ပေးမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ကိုဝဏ္ဏက မန်ကျည်းနှစ်တုတ်ရှည်ကိုတင်းတင်းဆုပ်၍ ..

“မြို့ပိုင်က ဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏ ။ ကိုဝဏ္ဏ၏ စကားကြောင့် ရွာသားများသည် စိတ်လှုပ်ရှား သွားကြပြီး ရွာသားဘဦးက..

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ စိုက်ပျိုးမြေတွေ မဆုံးရှုံးတော့ဘူးပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းတိတိကျမပြောနိုင်ဘူး၊ မြို့အုပ်ကိုယ်တိုင် တရားစီရင်ချက်ချရင်တော့ ဥပဒေအတိုင်း တရားမျှတမှုရှိမှာသေချာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးတေက ဓားကို ဆုပ်ကိုင်၍ ..

“တရားမျှတမှုရှိတာ မရှိတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ စိုက်ပျိုးမြေတွေ၊ သီးပင်၊ စားပင် တွေ၊ မဆုံးရှုံးဖို့အရေးကြီးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ကိုဝဏ္ဏက ရွာသားများဘက်သို့လှည့်၍ ..

“ကျုပ် မနက်ဖြန် မြို့တက်ပြီး မြို့အုပ်ရုံးသွားပြီး မြေနုကျွန်းကိစ္စကို တင်ပြမယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာ နဲ့ အုန်းတောရွာ အငြင်းပွားမှုကို အမြန်ဆုံးဖြေရှင်းပေးဖို့ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သဘောတူ လား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ရွာသားများသည် ပထမပိုင်းတွင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၍ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ အားလုံး သဘောတူညီကြောင်း ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ရွာသားများ၏ ခေါင်းဆောင် ကိုဝဏ္ဏက...

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်မနက်ဖြန် မြို့တက်ပြီး ညနေစောင်း အချိန်မီ ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစား မယ်၊ ဒီနေ့ညတော့ မြေနုကျွန်းပေါ်မှာ ကြိုးစားပြီး ကင်းစောင့်ကြပါ”

ဟု ပြောလေရာ ရွာသားများက ဓားလုံလက်နက်များကို ကိုင်မြှောက်၍ မြေနုကျွန်းကို အား ကြိုးမာန်တက် စောင့်ကြပ်ကြမည် ဖြစ်ကြောင့် ကတိပြုလေ၏ ။

ထို့နောက် ရွာသားများသည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် မြေနုကျွန်းကို စောင့်ကြပ်ကြလေ၏ ။ ည မှောင်ထုကြီးစိုသောအခါ မြေနုကျွန်းပေါ်တွင် မီးပုံကြီးများ ရှိ၍ မီးလှုံကြ၏ ။

၎င်းတို့သည် မြေနုကျွန်းကြီး တစ်ရွာသားများလက်သို့ ရောက်ရှိမည့်အရေးကို များစွာ စိုးရိမ် ပူပန်၏ ။

ရွာသားများ၏ ခေါင်းဆောင် ကိုဝဏ္ဏကမူ မနက်ဖြန်

မြို့အုပ်ရုံးသို့ရောက်လျှင် မြေနုကျွန်း နှင့်ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန်
အချက်အလက်များကို စဉ်းစားနေလေ၏။

သူသည် ရွာသားများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သဖြင့် မြေနုကျွန်းအရေးမှာ
မိမိ၏ တာဝန်လုံးလုံး ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ
ကြိုးပမ်း၍ မြေနုကျွန်းကို မဆုံးရှုံးစေရန် ပြု လုပ်ရပေမည်။

ကိုဝဏ္ဏသည် မြေနုကျွန်းအရေးကို တွေးတောရင်း ငယ်စဉ်က
ရွာမှထွက်၍ စွန်းစားခန်း အမျိုးမျိုးဖွင့်ပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင်၏။

သူသည် မိဘနှစ်ပါးဆုံးသွားသည့်အချိန်တွင် ရွာမှ ထွက်ခွာခဲ့၏။
ထိုစဉ်က သူ၏ အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်သာရှိသေး၏။ သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲတွင်
လေးငွေတစ်လက်၊ ဓားမြှောင်တစ်လက်နှင့် ငွေ တစ်ကျပ်သာ ပါ၏။

သူသည် မီးရထားကို ခိုးစီး၍ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းသို့
ရောက်အောင်သွား၏။ ထိုမှတစ် ဖန် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်ပြီး
စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်၏။

ထိုစားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်တွင်
လူဆိုးလူသွမ်းကြီးတစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်ပြီး ၎င်း အနောက်သို့ တပည့်ခံကာ
လိုက်ပါသွားခဲ့၏။

ထို အချိန်မှစ၍ မြန်မာပြည်တောင်ဘက်စွန်း ကော့သောင်းဘက်တွင်
စက်လှေများနှင့် ကျင်လည်ခဲ့၏။

သူ၏ ဘဝသည်အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့၏။ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများ၊
စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု များ၊ သက်စွန့်ဆံဖျားကိစ္စများကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။

သူသည် စွန့်စားမှု အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် အေးချမ်းစွာ
နေထိုင်လိုက်သဖြင့် ဇာတိ ရပ်မြေသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ရွာသို့ရောက်သောအခါ မိမိသည်

အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများသူဖြစ် သဖြင့် ရွာသားများ၏ ။

ဦးစီးဦးဆောင်ဖြစ်လာခဲ့၏ ။

ရွာသို့ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ခန့်ကြာလျှင် မကြာဖြူဆိုသော
ရွာသူမိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ် ခဲ့ ၏ ။

သို့သော် ကံဆိုးရှာသော မကြာဖြူသည်
သူ့အတွက်ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး မီးတွင်း ထဲတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။
သူသည် မိတဆိုးသားကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးလှ၏ ။

ထို ကလေး၏ အမည်ကိုဖိုးခေါင်ဟု အမည်ပေးခဲ့၏ ယခုတော့
သူ့ဘဝအတွက် ဖိုးခေါင် သည်အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်ခဲ့၏ ။

မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကြိုးပမ်းအားထုပ်၍ ကလေး၏
နောင်ရေးအတွက် စီမံ ရပေမည်။

ကိုဝဏ္ဏသည် သူ၏ ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားတွေးတောရင်း
အိပ်မပျော်သဖြင့် လှဲနေ ရာက ထထိုင်လိုက်သည် ကိုဝဏ္ဏသည်
ခံတွင်းချဉ်လာသဖြင့် ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ် မီးညှိရန် ပြင် လိုက်၏ ။

ထိုစဉ် သူ၏ မျက်လုံးသည် မြစ်အတွင်းသို့ရောက်သွားပြီး
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏ ။ မြစ် အတွင်း၌ မီးရောင် လက်ခနဲမြင်လိုက်ရသလို ရှိ၏
။

မီးရောင်သည် မြေနုကျွန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပါလား။

ကိုဝဏ္ဏသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး လက်သီးဆုပ်ကာ

“အားလုံးထကြ...အုန်းတောသားတွေ ရောက်လာကြပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏ ။ ထိုအခါ အိပ်စက်နေသော

ပေတောကုန်းရွာသားများသည် လူး လဲထ၍ တုတ်ဓားလက်နက်များကို

စွဲကိုင်ကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် မိမိတို့ပင်ပန်းကြီးစွာ စိုက်ပျိုးထားရသော သီးပင်၊
စားပင်များအတွက် အသက် နှင့်လဲပြီး ကာကွယ်ရန် အသင့်ရှိနေကြ၏။

ပေတောကုန်းရွာသားများ တုတ်ဓားလက်နက်များ ကိုင်စွဲ၍
အသင့်ဖြစ်နေချိန်၌ အုန်း တော ရွာမှလှေများသည် မြေနုကျွန်းသို့ တဖွဲဖွဲ
ရောက်ရှိလာလေ၏။

ပေတောကုန်းရွာသားများသည် မြေနုကျွန်းပေါ်ရှိ မီးတုတ်များကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွန်းညှိ လိုက်၏။ ထိုအခါ အုန်းတောရွာသားများကို
ဦးဆောင်လာသူ ဦးစံဖြိုးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဦးစံဖြိုးနှင့် အပေါင်းအပါများသည် တုတ်ဓားလက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်
ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေ ချေပြီ။ ဦးစံဖြိုးသည် ယခင်က ထိုနယ်တစ်ကြောတွင်
ထင်ရှားသော လက်ဝှေ့သမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ယခုတော့ ဦးစံဖြိုးသည် လူမိုက်အပေါင်း၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေလေ၏
။

ကိုဝဏ္ဏခေါင်းဆောင်သော ပေတောကုန်းရွာသားများနှင့်
ဦးစံဖြိုးခေါင်းဆောင်သော အုန်းတောရွာသားများ မြေနုကျွန်းအစပ်တွင်
ဆုံတွေ့ကြချေပြီ။

မြေနုကျွန်းပေါ်တွင် ထွန်းညှိထားသော မီးတုတ်များ၏
အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်နှာတစ် ပြင်လုံး အဆီပြန်နေပြီ
လောဘရမ္မက်ကြီးနေသော လူမိုက်ကြီး ဦးစံဖြိုးကို မြင်တွေ့ရ၏။

ကိုဝဏ္ဏက သူ၏ လက်ထဲရှိ မန်ကျည်းနှစ်တုတ်ကို မြေပေါ်သို့
ဆောင့်ချလိုက်ပြီး

“လက်စသတ်တော့ ဦးစံဖြိုးကိုယ်တိုင် ခေါင်ဆောင်းလာတာကိုး...

ဒီမှာဦးစံဖြိုး ခင်ဗျား အသက်အရွယ်နဲ့ ရွာနှစ်ရွာကိုသွေးချောင်းစီး တိုက်ပွဲဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်ပါဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးစံဖြိုးက လှံရှည်ကို မြေပေါ်တွင် စိုက်၍ တဟားဟားရယ်မောလိုက် ပြီး..

“ဟား ဟား ဟား...ဝဏ္ဏ မင်ငါ့ကို တရားချဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ လူတွေအားလုံးလောဘသား တွေချည်းပဲ၊ လိုချင်တာရှိရင်ဘယ်သူမှ နောက်ဆုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏ ။ ကိုဝဏ္ဏက ဦးစံဖြိုး၏ စကားကြောင့် တက်ခေါက်လိုက်ပြီး...

“တောက်...ခင်ဗျားတို့ဟာ မြေနုကျွန်းကိစ္စမှာ မတရားလောဘတက်နေတာပဲ၊ ဟောဒီ ကျွန်းက သီးပင်စားပင်တွေဟာ မနှစ်က တစ်နှစ်လုံး ကျုပ်တို့ပေးတောကုန်းရွာသားတွေရဲ့ လုပ် အားကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာဗျ။”

ဟု ပြောဆိုလေ၏ ။ ဦးစံဖြိုးက ကိုဝဏ္ဏ၏ စကားကြောင့် ရယ်မော၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး..

“ဟား ဟား ဟား....မင်းတို့ပေတောကုန်းက ကောင်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းခဲ့ပါစေ၊ ဒီနှစ်မှာ မြေနုကျွန်းက ရေကြောင်းပြောင်းလဲမှုအရ ငါတို့အုန်းတောရွာက ပိုင်နေပြီ၊ ဒီအတွက် အပြစ်တင်ချင်ရင် ဧရာဝတီကိုသာ အပြစ်တင်ပေတော့ကွ၊ဒါကြောင့် သွေးချောင်း မစီးချင်ရင် မင်းတို့အားလုံး မြေနုကျွန်းကို စွန့်ခွာပေတော့”

ကိုဝဏ္ဏသည် သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲကို တားဆီးရန် အခွင့်အရေးမရှိတော့သဖြင့် ရင် ထဲတွင် လေးလံသွားလေ၏ ။

သူ၏ အပေါင်းအဖော် ပေတောကုန်းသားများမှာလည်းလောဘ စိတ်၏ ဦးဆောင်မှုကြောင့် ရန်ပွဲဖြစ်ပွားရန် အသင့်ဖြစ်နေချေပြီ။

ဒေါသအလွန်ကြီးသော ပေတောကုန်းသား ဖိုးတေက ငှက်ကြီးတောင်ကို ဝေ့ယမ်း၍ ..

“ကိုဝဏ္ဏ၊ ဒီလူကြီးကို ရွှေပြေအေးတရားဟောမနေနဲ့၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားလို ချင်တဲ့ကောင်တွေကို မြေနုကျွန်းပေါ်က အမြန်ဆုံးမောင်းထုတ်ပစ်။”

ဟု လောဆော်လေရာ လောဘစိတ်ဖုံးလွှမ်းနေသော ပေတောကုန်းသားများသည် ထိန်း မနိုင်သော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေ၏ ။

လူမိုက်ဦးစံဖြိုးခေါင်ဆောင်သော အုန်းတောကုန်းသားများမှာလည်း ပေတောကုန်း သား များကို တိုက်ခိုက်ရန် သွေးတာကြွကြွဖြစ်နေ၏ ။

ကိုဝဏ္ဏသည် နှစ်ဖက်ရွာသားများ၏ မိုက်ရှူးရဲအမူအရာကိုကြည့်၍ သူ၏ သွေးများသည် ကြွတက်လာပြီးလျှင် တုတ်ရှည်ကိုတင်းတင်းဆုပ်ကာ..

“တောက်...ဒီလောက်တောင် တိုက်ချင်၊ ခိုက်ချင်နေရင်တိုက်ကြဗျာ၊ အားလုံးသေတော့ လဲအေးတာပဲ၊ တိုက်ကြ..ချကြ...”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေရာ လောဘသားတို့၏ တိုက်ပွဲစတင်လေတော့၏ ။ ပေတောကုန်း သားများသည် အုန်းတောသားများထက် လူအင်အားနည်းပါးသော်လည်း လောဘဇောကြောင့် ပြန် လည်ခုခံလေ၏ ။

လူမိုက်ဦးစံဖြိုးသည် လုံရှည်ကို ဝေ့ယမ်း၍ ကိုဝဏ္ဏရှေ့သို့ရောက်ရှိလာ၏ ။ ဦးစံဖြိုးသည် ကို ဝဏ္ဏကို သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ရိပ်စားမိပုံမရချေ။

ကိုဝဏ္ဏသည် ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦးထံတွင်

သိုင်းပညာကိုသင်ယူခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် တုတ် ရှည်သိုင်းကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ဦးစံဖြိုး၏ လှံရှည်ကို တုတ်ရှည်ဖြင့်ရိုက်ဖယ်၍ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ရွာနှင့်ရွာရှိလောဘသားများ၏ ထိုးသံခုတ်သံများသည် ကမ္ဘာပျက်သည့်နှယ် ဆူညံပွက်နေ၏။

ပေတောကုန်းရွာသားတစ်ယောက်သည် အုန်းတောရွာသား၏ တုတ်ရိုက်ချက်ကို မရှောင် နိုင်ဘဲ မီးတုတ်ပေါ်သို့ ပြုလဲကျလေရာ တစ်ကိုယ်လုံး မီးစွဲလောင်ပြီး နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ကာမြစ် ထဲသို့ ခုန်ချသွား၏။

မြေနုကျွန်းပေါ်တွင် မီးတုတ်၏ အလင်းရောင်များကြောင့် နေ့ဘက်အလား ထိန်ထိန် လင်း နေ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် လူမိုက်ကြီးဦးစံဖြိုးကို တုတ်ရှည်ဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်ရိုက်လေရာ ဦးစံဖြိုး မရှောင်နိုင်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်၌ တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်၊ အရိုက်ခံလိုက်ရ၏။

ဦးစံဖြိုးသည် ကိုဝဏ္ဏကို သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦးမှန်း ကြိုတင်မသိသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ကျိန် ဆဲလိုက်၏။

ရန်ပွဲဖြစ်ပြီး ခဏကြာလျှင် နှစ်ဖက်ရွာသားများ သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရ ဖြစ်နေသော် လည်း သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေဆဲဖြစ်၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ဦးစံဖြိုးကို အေးဆေးစွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်၏။ သူသည် ဦးစံဖြိုးကို အသာ စီးမှ တိုက်ခိုက်နိုင်သဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွနေ၏။

တစ်ချီတွင် ဦးစံဖြိုးသည် သူ၏ လက်ကို အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် လှံရှည်ကို လက်လွှတ်ဆုံ ရှုံးလိုက်ရ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် တုတ်ရှည်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်သွားလေရာ ဦးစံဖြိုးသည် ကျန် သောဓားရှည်ကိုပင် မဆုပ်နိုင်တော့ဘဲ လက်လွှတ်ဆုံရှုံးသွားလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏသိည တုတ်ရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီးမြေပေါ်တွင် ထိုင်လျက်လဲ နေ သော ဦးစံဖြိုးထံသို့ ချည်းကပ်သွားလေ၏။

ဦးစံဖြိုးသည် ကိုဝဏ္ဏကို မယှဉ်နိုင်မှန်း ရိပ်စားမိသွားသဖြင့် မြေပေါ်တွင် ထိုင်လျက် အ နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ခွာလေ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် တုတ်ရှည်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ရှေ့သို့ တိုးလေ၏။

ဦးစံဖြိုး၏ အဆီပြန်သောမျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့သောအရိပ်အယောင်များကို တွေ့ရှိရ လေ၏။ ဦးစံဖြိုးသည် အနောက်သို့တရွတ်ဆွဲ၍ ဆုတ်ရင်း နေရာမရှိတော့သဖြင့် လွန်စွာထိတ်လန့် ပြီး ဇောချွေးများပြန်လာ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် တုတ်ရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍ ဦးစံဖြိုးကို ရိုက်နှက်ရန် ပြင်လေ ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် တိုက်ခိုက်ရန် တုတ်ရှည်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးမှ ဦးစံဖြိုး၏ ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး..

“ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို ကျုပ်ချမ်းသာပေးလိုက်ပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မြေနုကျွန်းပေါ်ကို ခြေချဖို့ လုံးဝမကြိုးစားနဲ့တော့။”

ဟု ပြောလေရာ ဦးစံဖြိုးက ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်

“ကောင်းပြီ...ငါတို့ကို မြေနုကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မတွေ့စေရဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် ဦးစံဖြိုး၏ သွေးပျက်သောအမူအရာကြောင့် ဆက်လက်၍ မမြိမ်းခြောက် တော့ဘဲ

ထိခိုက်ဒဏ်ရာရနေသောပေတောကုန်းရွာသားများဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးစံဖြိုးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ခါးကြားမှစားမြှောင်ကို

ထုတ်ကာ ကိုဝဏ္ဏ၏ နောက်ကျောသို့စိုက်ချလိုက်၏။

ထိုအခါ မြေပေါ်တွင် ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျနေသော ဖိုးထိန်က
“ကိုဝဏ္ဏနောက်မှာ”

ဟု အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည်
အနောက်သို့လှည့်ကြည့်၍ ရှောင် တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း လူယုတ်မာ၏
ဓားမြှောင်က သူ၏ နောက်ကျောကို စိုက် ဝင်သွားလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် နာကျင်မှုကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး ဦးစံဖြိုးကို
ရွံ့ရွံ့ကြည့်ရှုလိုက်ကာ

“ဦးစံဖြိုး၊ ခင်ဗျား ယုတ်မာလှချည်လား၊ ခင်ဗျား
ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ပြောကြားလိုက်လေ၏။ ဦးစံဖြိုးက ကိုဝဏ္ဏ၏
ကျော်တွင်စိုက်ဝင်နေသော ဓားကို ဆွဲ ထုတ်လိုက်ပြီး တဟားဟားရယ်မောကာ..

“ဟား ဟား ဟား...လျင်သူစားစတမ်းပဲ၊ မင်းနဲ့ငါမသက်လုပ်
ဆင်နွှဲနေတာ၊ တရားမျှ တမှု ပြိုင်ပွဲဝင်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ငရဲပြည်ကို သွားပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးလေရာ ကိုဝဏ္ဏသည် မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပြီး မြေပေါ်သို့
လဲကျသွားလေ၏။

ကိုဝဏ္ဏသည် မြေပေါ်သို့လဲကျချိန်၌ သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို
မြင်ယောင်လိုက်ပြီး သူ၏ မျက်လုံးထဲတွင် မှောင်အတိကျသွားလေ၏။

ဦးစံဖြိုးက မြေနုကျွန်းကိုကြည့်၍ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟား ဟား ဟား...အားလုံးသေကုန်ပြီ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ
မြေနုကျွန်းပေါ်မှာ ကျန်ရစ် ခဲ့ပြီ၊ မြေနုကျွန်းကြီးကို ငါတစ်ယောက်တည်းပိုင်ဆိုင်ပြီ၊
အားလုံးငါ့လက်ထဲကိုရောက်ပြီ။”

ဟု အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်ကာ မြေနုကျွန်းပေါ်တွင်
စိုက်ထူထားသော မီး တုတ်များကိုယူ၍ စိုက်ခင်းများဆီသို့ပစ်လေ၏။

ထိုအခါ စိုက်ခင်းတစ်နေရာတွင် ရှိသော ရေနံဆီပုံးရှိရာသို့
မီးတုတ်ကျသွားသွားပြီး မီးဟုန်း ဟုန်းတောက်လောင်လေ၏။

ဦးစံဖြိုးသည် မီးတောက်မီးလျှံများကို ကြည့်၍ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့
ရယ်မောကာ မီး တုတ်များကို နှုတ်၍ မီးတောက်များထဲသို့ ပစ်ထည့်လေ၏။

မီးတောက်မီးလျှံများ ပိုမိုကြီးထွားလာပြီး မြေနုကျွန်းပေါ်တွင်
လောင်ကျွန်းလေတော့၏။ မြေနုကျွန်းပေါ်၌ လောင်ကျွမ်းသောမီးသည်
ဒဏ်ရာရနေသော ရွာသားများကို လောင်ကျွမ်းလေ ၏။

အချို့သောရွာသားများသည် ဒဏ်ရာရနေသော်လည်း
ပြေးလွှားနိုင်သေးသဖြင့် မြစ်ထဲသို့ ခုန်ချကြလေ၏။ အချို့လည်း
မီးတောက်မီးလျှံများထဲတွင် ပိတ်မိနေ၍ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး
ကမ္ဘာပျက်သည့်နှယ် ရှိလေ၏။

ဦးစံဖြိုးသည် မြေနုကျွန်းပေါ်တွင် တောက်လောင်နေသော
မီးတောက်မီးလျှံများနှင့် မီး စွဲ လောင်ခံရသမျှကို ကြည့်ရှု၍
အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တဟားဟားဟားရယ်မောနေလေ၏။

ထို့နောက် ကမ်းစပ်တွင်ရှိသော လှေတစ်စင်းပေါ်သို့
ဒယီးဒယိုင်တက်ကာ လှော်ခတ်သွား လေ၏။ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော
မြေနုကျွန်းနှင့် မီးလောင်ခံနေရသော သူများ သည်။ အဝေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဦးစံဖြိုးသည် ကျွန်းနှင့်ဝေးရာသို့ လှော်ခတ်သွားပြီး မီးလောင်နေသော
ကျွန်းကြီးကို ကြည့် ၍ တဟားဟား ရယ်မောနေလေတော့၏။

ဖိုးခေါင်သည် အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုကြောင့် ထိတ်လန့်စွာအော်ဟစ်၍ အိပ်ရာမှ ထထိုင် လိုက်၏။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျနေပြီး ရင်ထဲတွင်လည်း တလှုပ်လှုပ် တုန် ယင်နေလေ၏။

ဖိုးခေါင်သည် ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှထ၍ ရေအိုးထဲမှ ရေခွက်ကို ခပ်သောက်လိုက်၏။ ကြောက်ရွံ့သောစိတ်ကြောင့် မှန်အိမ်၏။ မီးဇာကိုလည်း အနည်းငယ်မြှင့်တင်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူ၏ တဲအိမ်ငယ်လေးတစ်ခုလုံး အလင်းရောင်းလွမ်းခြုံသွားသဖြင့် ကြောက်စိတ် လွင့်ပြယ်သွားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သူသည် ကြောက်စိတ်ပြယ်သွားသောအခါ အိပ်မက်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူနှင့်ဖခင်သည် လူသူအရောက်အပေါက်မရှိသော တောနက်ကြီး ထဲသို့ ရောက်ရှိနေ၏။ ထိုတောကြီးတစ်ခုလုံး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြီးများ မြည်ဟီးနေပြီး တော် လဲသံကြီးများလည်း ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

တောကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေပြီး မိုးများ သည်းသည်းထန်ထန် ရွာချပြန်၏။ မိုးကြိုး များလည်း တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ခတ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးများလည်း ပြုလဲကျ၏။

၎င်းတို့ရပ်တည်နေသော မြေကြီးများမှာလည်း အက်ကွဲ၍ မြေမျိုသကဲ့သို့ရှိ၏။ ဖခင်သည် သူ၏ လက်ကို ဆွဲပြီး တောနက်ကြီးထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ရင်ကွဲလုမတတ် မောပန်းနေပြီး အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်ကြ ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ပြေးမလွတ်တော့ဘဲ ချောက်ကမ်းပါးကြီး၊ တစ်ခု ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

ဖိုးခေါက်သည် အိပ်မက်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိပြီး

မအိပ်စက်နိုင်တော့သဖြင့် သောင်ပြင်သို့ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။ သူ၏

တဲငယ်ကလေးသည် ရွာစွန်တွင် ရှိသဖြင့် သောင်ပြင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင်ရှိ၏။

ဖိုးခေါင်သည် သောင်ပြင်သို့ရောက်သောအခါ ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းရှိ

မြေနကျွန်း ကြီးတစ် ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေကြောင်း

ထိတ်လန့်ဖွယ်တွေ့ရ၏။

ဖိုးခေါင်သည် မီးလောင်နေသော မြေနကျွန်းကြီးကို မျက်လုံးပြူး

မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်ရှု ၍။

“ဟင် မြေနကျွန်းကြီး မီးလောင်နေပြီ၊ ကျွန်းပေါ်မှာ အဖေနဲ့

ရွာသားတွေရှိတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ ဖခင်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်သွားလေ၏။ ရွာရှိ

လူကြီးများကို ခေါ်ဆောင်ရန်မှာလည်း ရွာနှင့်သောင်ပြင် ဝေးကွာလွန်း၏။

ဖိုးခေါင်သည် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော မြေနကျွန်းကြီးကို

ကြည့်ရင်၊ ဖခင်အား ပူပန် သောကစိတ်ကြောင့် ကမ်းစပ်သို့ပြေးကာ

လှေတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လေ၏။

ထို့နောက် လှေကို မြေနကျွန်းရှိရာသို့လျှင်မြန်စွာ လှော်ခတ်သွားလေ၏

။ မြေနကျွန်းအနီး သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်း၏ နေရာအနှံ့အပြား

မီးလောင်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဖိုးခေါင်သည် ဖခင်အတွက် စိုးရိမ်းစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲတွင်ဗလောင်ဆူနေပြီး

လှေကမ်းသို့ မ ကပ်မီ ခုန်တက်လိုက်၏။

မြေနကျွန်းပေါ်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး ပြိုလဲကျနေသူများကိုတွေ့ရ၏။

အချို့သော သူများသည် မီးလောင်ခံရပြီးသေဆုံးနေဟန်ရှိ၏။

ဖိုးခေါင်သည် မီးလောင်ပြီး သေဆုံးနေသူများကို သူ၏
ဖခင်ဖြစ်လေမလားဟု သေချာစွာ ကြည့်၏။

သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူကို သဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့ရသဖြင့် မြေနုကျွန်းကို
ပြေးလွှားကြည့်လေ၏။ ဖိုးခေါင်သည် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ
မြေပေါ်တွင်လဲကျနေသော ဖခင်ဖြစ်သူကိုတွေ့ရ၏။

ဖိုးခေါင်သည် ဖခင်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး

“အဖေ...အဖေ...သားရောက်လာပြီ...အဖေ့ကို ဘယ်သူလုပ်သွားတာလဲ”

ဟု အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ကိုဝဏ္ဏသည် သားဖြစ်သူကိုကြည့်၍ ညည်းညူလိုက်ပြီး။

“အဖေ မနေရတော့ဘူး သား၊ အဖေဒဏ်ရာ သိပ်ပြင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးခေါင်သည် ဖခင်အတွက် မခံချိမခံသာဖြစ်ပြီး

“အဖေ့ကို ဒဏ်ရာရအောင် ဘယ်သူလုပ်သွားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဖခင်က နောက်ဆုံးကျန်နေသော ခွန်းအားများကို
အသုံးပြု၍

“ဦးစံဖြိုး အကောက်ကြံပြီးလုပ်သွားခဲ့တယ်၊ လူယုတ်မာကြီးကို
ကလဲစားချေပေးပါ။”

ဟု ပြောရင်း အသက်ထွက်သွားလေ၏။

ဖိုးခေါင်သည် ဖခင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖက်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့်

“အဖေ...အဖေ...”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူသည် လူ့လောကတွင် မိမိကို
တစ်ယောက်တည်း ထားရစ်ခဲ့ချေပြီ။

ဖိုးခေါင်သည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းသဖြင့် မြေနုကျွန်းပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်း ငိုယို နေ လေတော့၏။ သူသည် ငိုရင်းမောလျလာသောအခါ ဖခင်ကိုဖက်၍ ..

“အဖေ ...အဖေအတွက် လူမိုက် စံဖြိုးကြီးကို ကျုပ်ကလဲ့စားချေမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။ ဖိုးခေါင်၏ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးသံသည် မြေနုကျွန်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင် ထပ်သွားလေတော့၏။

မြေနုကျွန်းပေါ်တွင် ဖြစ်ပွားသော ရန်ပွဲကြောင့် မြို့မှပုလိပ်များ လာရောက်စစ်ဆေးကြ၏။

ရွာနှင့်ရွာရှိ ရွာသားများအနက် ဒဏ်ရာရသူ ၂၅ ဦးနှင့် သေဆုံးသူ ၉ဦးရှိ၏။ အုန်းတောရွာရှိ ရွာသားများကို ဦးဆောင်၍ သွေးဆူပေးခဲ့သူ လူမိုက်ဦးစံဖြိုးမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေ လေ၏။

ပုလိပ်များသည် ဦးစံဖြိုးကို သဲလွန်စရာ၍ လိုက်ကြည့်ရာအရိပ်အရောင်ကိုပင် မမြင်တွေ့ ခဲ့ချေ။ ရွာနှင့်ရွာရှိ ရွာသားအားလုံးလောဘဇောတက်၍ အသက်ဆုံးခဲ့ရလေပြီ။

ဖိုးခေါက်သည် ကိုဝဏ္ဏသေဆုံးသည့် အချိန်မှစ၍ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ခဲ့၏။ ဖိုးခေါင်ကို ရွာ ဦးကျောင်းဆရာတော်က ခေါ်ယူပြီး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့၏။

သို့ဖြင့် ဖိုးခေါင်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝသို့ ရောက်ခဲ့၏။ သူသည် ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင် စာပေပညာများကို သင်ကြားရင် တရွေ့ရွေ့ အချိန်ကုန်လွန်လာခဲ့၏။

သူသည် ဖခင်အတွက် လူမိုက်ကြီးဦးစံဖြိုးကို တစ်နေ့နေ့တွင်
ကလဲ့စားချေမည်ဟု စိတ် ပိုင်းဖြတ်ထား၏ ။ ဦးစံဖြိုး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမူ
နှစ်များစွာ ကြာမြင့်သည့်အထိ တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိတော့ချေ။

ဦးစံဖြိုးသည် ၎င်းပြုလုပ်ခဲ့သော လူသတ်မှုများအတွက်
တိမ်းရှောင်သွားပုံရ၏ ။ ပုလိပ် အဖွဲ့ ကလည်း ဦးစံဖြိုးကို
ရွာဖွေရန်စိတ်လျော့လိုက်လေ၏ ။

တစ်နေ့သ၌ ဖိုးခေါင်သည် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်၏ စေခိုင်းချက်အရ တစ်ဖက်ရွာသို့ သွား လေ၏။ ထိုရွာရှိ ဆရာဒကာတစ်ဦးထံတွင် ဆရာတော်အတွက် ဆေးတစ်ဖုံဖော်ရန် ဖြစ်၏။

တစ်ဖက်ရွာသို့ ရောက်သောအခါ ဆေးဆရာကြီးက ဆေးဖော်ရန် ခေတ္တစောင့်နေခိုင်း၏။ ဖိုးခေါင်သည် ဆေးဆရာ အိမ်တွင်စောင့်ရခြင်းကို ပျင်းရိလှသဖြင့် ရွာတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွား လေ၏။

ရွာတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဆူညံသောအသံကို ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ပန်းပဲဖိုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဖိုးခေါင်သည် ပန်းပဲဖိုတွင် တူကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ ထုရိုက်နေသူ လူကြီးကို ကြည့်၍ သဘောကျသွား၏။ လူကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားပြီး ခါင်းထောင်းကို မြှောင် အောင်ကြိုက်ကာ နီရဲနေသော သံချောင်းကြီးကို ထုရိုက်နေလေ၏။

ပေပေါ်တွင် တင်ထားသော သံချောင်းသည် လူကြီး၏ တူဖြင့် ရိုက်ခတ်သဖြင့် တုန်ယင်နေ ၏။ လူကြီးသည် ကြွက်သားမြောင်းမြောင်းထနေသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိပြီး လွန်စွာမှလည်း ကျန်း မာသန်စွမ်းပုံရ၏။

ဖိုးခေါင်သည် ဖိုစင်၏ အနီးတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်နေသော လူကြီးကို ကရုဏာ သက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုမိလေ၏။

လူကြီးသည် အတန်ကြာလျှင် တူကြီးကိုချ၍ သံချောင်းကြီးကို ရေထဲသို့ ရှဲခနဲ မြည်အောင် ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ဖိုးခေါင်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ကာ

“ဘယ်လိုလဲကောင်လေး၊ ပန်းပဲအလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်နေတာမြင်တော့ ပင်ပန်း လိုက်တာဆိုပြီး ကရုဏာသက်နေသလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဖိုးခေါင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ၊

ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ချွေးတွေ လည်း ရေချိုးထားသလိုကျနေတယ်၊ ဖိုစင်ကြီးက အပူရှိန်ကလဲ အတော်ပြင်းမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဖိုးစင်က အပူရှိန်က ပြင်းတာပေါ့ကွ၊ ပြင်းလွန်းလို့

သံချောင်းကြီးတောင် မီးကျီခဲလို ရဲရဲ နီ နေတာပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ပန်းဆယ်မျိုးရှိတဲ့ အထဲမှာ ပန်းပဲအလုပ်က အပင်ပန်းဆုံးကွ၊ အလွန် မာကျောတဲ့ သံထည်ကို ဖိုစင်အနီးမှာ ပင်ပန်းကြီးစွာထုရိုက်ပုတ်ခတ်ရတာ ပဲ။ မပင်ပန်းဘဲ ရှိပါ့မလားကွာ...”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးခေါင်က လူကြီး၏ ပန်းပဲဖိုကိုကြည့်၍ ..

“ဦးလေးရဲ့ ပန်းပဲဖိုက ပင်ပန်းသလောက် ပိုက်ဆံလည်း မရဘူးနော်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ လူကြီးက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော တူကြီးကိုချ၍

“ပန်းပဲသမားအလုပ်က ငွေရေကြေးရေးလည်း မက်မောလောက်အောင် မရတာ တော့ အမှန်ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာဘုရင်တွေလက်ထက်တုန်းက ပန်းပဲအလုပ်ကို အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်း အလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့ အပြင်လူတွေ လုပ်ကိုင်စားသောက်လို့မရဘူး၊ ပန်းပဲတော်ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ရာထူးတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှေးတုန်းကတော့ ပန်းပဲလုပ်ငန်းဟာ နိမ့်ကျတဲ့လုပ် ငန်း မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ဖိုးခေါင်သည် လူကြီး၏ ပန်းပဲဖိုအတွင်းသို့ ဝင် ရောက်ကြည့်ရှု၍ ဖိုစင်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်

ကြည့်ရှုလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက

“ဟောဒီနှစ်လုံးတွဲဖိုကို ဇော်ဂျီဖိုလို့ခေါ်တယ်ကွ၊ ဇော်ဂျီဖိုတွေနဲ့၊ သံ၊
ကြေး၊ ရွှေ၊ ငွေတွေ၊ လုပ်တဲ့အခါမှာလဲ အသုံးပြုကြတယ်။”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ဖိုးခေါင်သည် မီးတရှဲရှဲတောက်ပနေသော
ဖိုကြီးကို စိတ်ဝင်စား ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလေ၏။ ထို့နောက်ပန်းပဲဖို အတွင်းရှိ
လူကြီးပြုလုပ်ထားသော ဓားများ၊ ပေါက်ချွန်း များ၊ ဂေါ်ပြားများကို ကြည့်ရှုလေ၏။

ဖိုးခေါင်သည် လူကြီး၏ ပန်ပဲဖိုကို ကြည့်ရှုပြီးနောက်

“ပူလောင်ပြင်းပြတဲ့ မီးဖိုကြီးအနီးမှ သံတွေကို
တူကြီးနဲ့တခိုင်းခိုင်းရိုက်ပုတ်ရတာ ကျုပ် သဘောကျတယ်၊ ပင်ပန်းပေမဲ့
ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ ဓားတွေ၊ ပုဆိန်တွေ၊ တံစဉ်တွေမြင်ရင် စိတ်
ချမ်းသာသွားမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ ...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းမဆိုးဘူး၊ အလုပ်ရဲ့ အလှအပကို
မင်းမြင်တတ်တယ်၊ လော ကမှာ လူတွေဟာ အလုပ်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ထမင်း
စားရုံလောက်ပဲ အောက်မေ့ကြတယ်ကွ၊ တကယ် တော့အလုပ်ကထမင်းစားရုံပဲလို့
သတ်မှတ်တဲ့လူတွေဟာ အလုပ်ရဲ့အလှကိုဖျတ်ဆီးတဲ့ လူတွေပဲ၊ အလုပ်လုပ်တဲ့လူက
ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထားတတ်ရတယ်၊ ဒီလို လူတွေဟာ
ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးကြတယ်၊ အလုပ်မှာပဲကျေနပ်နေလေ့ရှိတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် ဘဝမှာလည်းနေပျော်တယ်ကွ၊ အချို့လူတွေဟာ လုပ်ငန်းခွင်မှာ
လုပ်ကိုင်ရတာ မပျော် ဘူးလို့၊ ပြောကြတယ်၊ များသောအားဖြင့် ဒီလို လူတွေဟာ
ကိုယ့်အလုပ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ် တဲ့လူတွေပဲ။”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်သည် လူကြီးပြောသောစကားကို
နားလည်သယောင်ရှိ၍ နှစ် ခြိုက် သလိုရှိသွား၏။ သူသည်ငယ်စဉ်ကပင်

လယ်ယာကိုင်းကျွန်းအလုပ်ကို ဝါသနာထုံခြင်း၊ မရှိချေ။

ယခု ပန်းပဲအလုပ်ကိုမူ မြင်မြင်ချင်း နှစ်ခြိုက်နေမိ၏။ ပန်းပဲဖိုတွင်
ချွေးသံရွဲ့ရွဲ့ဖြင့် ထုရိုက် နေသော လူကြီး၏ ဟန်ပန်ကို သဘောကျမိ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းပဲဖိုတွင် အတန်ကြာအောင်
စိတ်ပါဝင်စားစွာကြည့်ရှုပြီးနောက်..

“ပန်းပဲအလုပ်ကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြင်မြင်ချင်း
သဘောကျသွားပြီး ဦး လေးဆီမှာ ပန်းပဲပညာ လာသင်လို့ရမှာလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက ဖိုးခေါင်ကိုကြည့်၍
ရယ်မောကာ

“ငါ့ရဲ့ပန်းပဲဖိုကို ရောက်တဲ့လူတိုင်း ဖိုစင်အနီးမှာ ပင်ပင်းပန်းပန်း
ထုရိုက်နေတာမြင် ရင် ဝါ သနာပါဖို့ဝေးစွာ၊ ရပ်ကြည့်တဲ့လူတောင် မရှိဘူး၊
မင်းကိုကြည့်ရတာ ပန်းပဲအလုပ်ကို အတော်စိတ် ဝင်စားပုံရတယ်၊ နောက်ပြီးတော့
မင်းရဲ့မျက်လုံးဟာ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်၊ တောက်ပနေတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ
တစ်စုံတစ်ခုကို လေ့လာရင် ရေကုန်ရေခမ်း လေ့လာတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်
မင်းလိုလူမျိုးကို ငါ့ရဲ့ပန်းပဲဖိုက ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ကွာ”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်က စိတ်အားတက်ကြွသောအမူအရာဖြင့်...

“ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာတော်ကြီးကို ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းဖို့ပဲလိုတော့တယ်။
ကျုပ်က မိဘမရှိ ဘူးဗျ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်ရပ်ပြီး နေရတဲ့သူ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက ဖိုးခေါင်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ ။

“နောက်ခံ အသိုင်းအဝိုင်းကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူးကွ၊ ငါစိတ်ဝင်စားတာ
လူငယ်တစ်ယောက် ရဲ့ အားကြိုးမာန်တက်နဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုရှိဖို့ပဲ။”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ဖိုးခေါင်သည် ပန်းပဲဆရာကြီးကို

နုတ်ဆက်၍ သူ၏ ရွာ သို့ ပြန်ခဲ့လေတော့၏ ။

ဖိုးခေါင်သည် ရွာသို့ရောက်သောအခါ
ပန်းပဲပညာကိုသင်ယူချင်ကြောင်း။ ဆရာတော်ကြီး ကိုခွင့်ပန်လေ၏ ။ ထိုအခါ
ဆရာတော်ကြီးက ဖိုးခေါင်၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“မင်း တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ဖိုးခေါင်က ဆုံးဖြတ်ပြီးကြောင်း ရိုသေစွာ
လျှောက်ထားလေ၏ ။

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက ခေါင်းတဆက်ဆက်ညိတ်၍ ...

“အေး ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ နောက်ကိုလှည့်မကြည့်နဲ့၊
ရှေ့ကိုဆက်ပြီးတိုးပေတော့၊ ယောကျ်ားကောင်းဆိုတာ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ကိစ္စအတွက်
ဘယ်တော့မှ မတွေဝေရဘူး၊ နောက်မတွန့် ရဘူး၊ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကိုလည်း
လွယ်လွယ်မချရဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဖိုးခေါင်သည် ဆရာတော်ထံမှ ပန်းပဲပညာသင်ရန်
ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် လွန်စွာပျော်ရွှင်သွားပြီး သူ၏
ဘုန်းကြီးကျောင်းသာသူငယ်ချင်းများကို လိုက်လံနုတ်ဆက်လေ၏ ။

ထိုအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများက ပန်းပဲပညာသင်ယူလိုသော
ဖိုးခေါင်ကို ဝိုင်းဝန်း ၍ ပြစ်တင်လေ၏ ။

ဖိုးခေါင်သည် ဘဝတူဘုန်းကြီးကျောင်းသားများက ဝိုင်းဝန်း၍
လှောင်ပြောင်ကြသဖြင့် ပန်းပဲအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရန်တွေဝေသွားလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆရာတော်ကြီးက အနောက်မှရောက်ရှိလာပြီး..

“မောင်ကျောင်းသားတို့ တိတ်ကြစမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့၊ သူတစ်ပါးရဲ့
အလုပ်အကိုင်ကို လှောင် ပြောင်ရတာ လဲ၊ ဖိုးခေါင်ဟာ မင်းတို့ထက် ရဲဝံ့တယ်၊

သူဟာ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုကို မဖြစ်ဖြစ် အောင်လုပ်ဝံ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။
ဖိုးခေါင်လောကမှ လူတွေဟာဒီလိုပဲကွ။ သူတစ်ပါးရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို
သေသေချာချာမသိဘဲ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ချင်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့စကားကို
နားယောင် ပြီး တွေဝေသွားရင် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အလှည့်အပြောင်းတစ်ရပ်
ဖြစ်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်း တစ်သက် လုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ နေရလိမ့်မယ်။”

ဟု မိန့်ကြားလေရာ ဖိုးခေါင်သည် ဆရာတော်၏ သတိပေးချက်ကြောင့်
တွေဝေခြင်းမရှိ တော့ဘဲ ပန်းပဲလုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏ ။

ဖိုးခေါင်သည် နောက်တစ်နေ့မှာပင် တစ်ဖက်ရွာရှိ လူကြီး၏ ပန်းပဲဖိုသို့
လွယ်အိတ်ကြီးတစ် လုံးကို လွယ်၍ ရောက်ရှိသွားလေ၏ ။

လူကြီးသည် ခါးတောင်းကို ပြောင်အောင်ကြိုက်၍ ပေပေါ်တွင်
သံချောင်းကြီးတစ်ချောင်း ကိုထုနေရာမှ လှည့်ကြည့်ပြီး.

“လာဟေ့ ကောင်လေး၊ မင်းကို ငါ့ရဲ့ပန်းပဲဖိုက ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ကွ။
ဒီနေ့ကစပြီး ပန်းပဲ ဖိုမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးနေနိုင်တယ်။ မင်းရင်ထဲမှာရှိတဲ့
ပူပင်သောကတွေ၊ စိုးရိမ်စိတ်တွေကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါ။ လူတွေဟာ အစဉ်အမြဲ
တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောပြီး ကြောက်ရွံ့နေတာ များ တယ်ကွ။ လူနှစ်ဦး
တွေ့ဆုံလို့ဘာကိုမှ ကြောက်စရာ မရှိရင် ဒီလူဟာ ငါ့ကို ဘယ်လိုမြင်မလဲ။
အထင်သေးနေမလား၊ ပြစ်တင်ရှုံ့ချနေမလားလို့ စိုးရိမ်နေတတ်တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်သည် ပန်းပဲဖို၏ တစ်နေရာတွင်
လွယ်အိတ်ကြီးကို ချ၍

“ဦးလေးပြောတာ သိပ်ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်က ဘယ်သူနဲ့တွေ့တွေ့ သူ
ငါ့ကို အထင်သေး နေလား၊ အထင်ကြီးနေလား၊ ပြစ်တင် ရှုံ့ချနေသလားဆိုတာ
အကဲခတ်လေ့ရှိတယ်”

ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ လူကြီးက သူ၏ လက်ထဲရှိ သံချောင်းကြီး ကို အောက်သို့ချလိုက်ပြီး

“ဒီလိုနေရင်တော့ မင်းဟာတစ်သက်လုံး လွတ်လပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လောကမှာ ဘယ်လိုလူမျိုးမှ ပြည့်စုံတယ်လို့မရှိဘူး၊ လိုအပ်ချက်တွေရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့သူ ဖြစ်ပါစေ...အမြဲတမ်း မပြည့်စုံမှုတွေရှိနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့်ဘဝမှာ အလွန်အောင် မြင်ကြီးကျယ်တဲ့လူတွေလဲ လူတွေ ငါ့ကိုဘယ်လိုမြင်လဲ ဆိုပြီး စိုးရိမ်နေတတ်တယ်၊ လူတွေအား လုံးဟာ အတူတူပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မကွာခြားဘူးလို့ ယူဆထားရင် လောကကြီးမှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ နေထိုင်နိုင်မယ်ကွ၊”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်သည် ခရီးရောက်မဆိုက် လူကြီးထံမှ ကြားရသောစကားများ ကို အလွန်နှစ်သက်သွားပြီး၊

“ဦးလေး ပြောတဲ့စကားတွေဟာ သိပ်ပြီးတော့ မှတ်သားစရာကောင်းတာပဲ၊ ကျုပ်ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာနေတုန်းက ဒီလိုစကားမျိုးတွေ မကြားရဘူး၊ ဦးလေးက ပညာရှိကြီးနဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟား ဟားဟား ငါ့ကိုပညာရှိလို့ မပြောပါနဲ့ကွာ...”တကယ်တော့ ငါ့မှာပညာမရှိပါဘူး၊ လောကကြီးရဲ့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘောသဘာဝတွေကို လေ့လာလိုက်စားထားတာပဲ ရှိပါ တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးခေါင်က၊

“ဦးလေး ပညာရှိမဟုတ်ဘူးဆိုရင် လောကမှာ ဘယ်လိုလူမှ ပညာရှိဟုတ်တော့မှာ မဟုတ် ဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“မင်းက သူတစ်ပါး နားဝင်ချို့အောင်လည်း ပြောတတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊
လောကမှာ အချို့သော လူတွေဟာ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောချင်တာပဲရှိတယ်၊
ဒီစကားပြောလိုက်လို့ ငါ့အတွက် အကျိုးရှိမ လား၊ အပြောခံရတဲ့လူအတွက်ရော
အကျိုးရှိမလားလို့စဉ်းစားသင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် စ ကားတစ်ခွန်းပြောကာ
နီးရင် ဒီစကားပြောလိုက်လို့ အကျိုးရှိမှာလား၊ အကျိုးမဲ့မှာလားလို့ စဉ်းစား နိုင်ရင်
အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးခေါင်က ရယ်မော၍

“ဦးလေးဟာ ပညာရှိကြီးလို့ ပြောရင် လက်မခံဘူး၊ ဦးလေးဆီက
ကြားရရင် မှတ်သားစရာ ချည်းပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ လူကြီးက ဖိုးခေါင်၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“မင်းဟာ နားဝင်ချို့အောင် ပြောတတ်တဲ့ အဆင့်ထက်ပိုသွားပြီ၊
မြွက်ပင့်ပြီးပြောတတ် တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လောကမှာလူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ
ပညာသားပါပါ မြွက်ပင့်တတ်ရင် မကြိုက် တဲ့လူမရှိဘူး၊ လူတွေ့ရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်မှုတွေ ကိန်းအောင်းနေ တတ် တယ်၊ ဒါကြောင့်
ရှိတာထက်ပိုပြီး မြွက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်တာကို မနှစ်သက်တဲ့လူ မရှိဘူးကွ၊
ကြားဝါး ဟန်ဆောင်တဲ့စိတ်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်မှုနဲ့
ပတ်သက်နေတတ်တယ်၊ လောလောဆယ် မင်း ငါ့ကိုမြွက်ပင့် ပြောတာ
ငါသဘောကျသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ညစာကို ယုန်သားကင်၊ ကင်ပွန်းရွက်ဟင်းချို့၊
ငါးပိကြော်၊ သရက်သီးပိုးတီနဲ့ ကျွေးမယ် လောလော ဆယ် တော့ စမ်းချောင်းထဲမှာ
ရေသွားချိုးပေတော့။”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်သည် ပန်းပဲဆရာလူကြီး၏ တဲအနီး တွင်
စီးဆင်းနေသော စမ်း ချောင်းတွင် ရေသွားချိုးလေ၏ ။

ရေချိုးပြီးသော အခါ လူကြီးချက်ပြုတ်ထားသော ထမင်းဟင်းများကို

မြိန်ရှက်စွာ စား သောက်ကြလေ၏။ ထမင်းစားပြီးနောက် လူကြီးက ရေနွေးကြမ်း၊
ပဲကြီးလှော်၊ ထန်းလျက်ဖြင့် ဧည့် ခံပြန်၏။

ထို့နောက် ဖိုးခေါင်သည် ဗိုက်ထဲတွင် ပြည့်လျှံသွားပြီး မျက်လုံးများ
မှေးစင်းလာ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက တဲတစ်နေရာတွင် အိပ်စက်ရန် ခေါင်းအုံး၊
စောင်၊ ခြင်ထောင်တို့ကို ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

ဖိုးခေါင်သည် အိပ်ရာထဲသို့ ရောက်သောအခါ အတန်ကြာသည်အထိ
မအိပ်စက်နိုင်သေး ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနီးမှ တရူးရှူးတရဲ့ရဲ့ အသံကြားရ၍
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တင်ပျဉ် ခွေထိုင်၍ အသက်ရှူရှိုက်နေသော ပန်းပဲဆရာကြီးကို
တွေ့ရ၏။

ဖိုးခေါင်သည် လူကြီးကို စောင့်ကြည့်၍ မေးမြန်းသောအခါ လူကြီးက။

“အိပ်ခါနီး မှာ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်နေတာက လူတွေက
လောကမှာ ကြုံတွေ့ ရတဲ့ အခက်အခဲတွေ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကြောင့်
အသက်ရှူမမှန်တော့ဘူး၊ အချို့သောလူတွေဟာ ရင်ခေါင်းထဲကို လေတွေဝင်အောင်
အသက်ဝဝမရှူအောင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာနေခဲ့တယ်၊ တကယ့် တော့
ကိုယ့်စိတ်ကျန်းမာရေးအတွက် အသက်ဝဝရှူဖို့သိပ်အရေးကြီးတယ်ကွ၊ စိုးရိမ်
သောကများတဲ့လူဟာ တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူနည်းပါးလာတယ်၊ လူခန္ဓာကိုယ်မှာ
လေ ကောင်း လေသန့်တွေ ရှူရှိုက်ဖို့ အများကြီးလိုအပ်တယ်၊ အိန္ဒိယက
ယောဂကျင့်စဉ်တွေမှာ အသက်ရှူ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို အများကြီးတွေ့ရတယ်၊
တကယ်တော့ လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှူဖို့ သိပ်အရေး ကြီးတယ်ကွ”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး
အသက်ရှူခြင်းအကြောင်းများကို မေးမြန်းနေပြန်၏။

လူကြီးက ဖိုးခေါင်အား ထိုညက အခြေခံအသက်ရှူနည်းတစ်ခုကို

သင်ပြပေးလေ၏။ ဖိုး ခေါင်သည် လူကြီးသင်ပြသော လေ့ကျင့်ခန်းကို ပြုလုပ်ပြီး
တစ်ခဏအတွင်း အိပ်ပျော်သွားလေ တော့၏။

ဖိုးခေါင်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ ဆူဆူ ညံညံ အသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာ၏။

ထို့ကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းပဲဖိုရှေ့တွင် ရပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသော လူ လေးယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။
ထိုလူလေးယောက်သည် ပန်းပဲဆရာကြီးအနီးတွင် ဝိုင်းရံနေ ပြီး လူတစ်ဦးက၊

“ဒီမှာ ဦးမင်းဒင် ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကိုသာ လုပ်ပေးခင်ဗျား တောင်းသလောက်ပေး မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးမင်းဒင်က ထိုသူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ၊

“ဟား ဟား ဟား...ငါ့ကို မင်းတို့က ဝိုက်ဆံမက်တဲ့ကောင်များ အောက်မေ့လို့လား၊ ငါလုပ် ချင်တဲ့ဆန္ဒမရှိရင် သိကြာင်းမင်းတောင် လှူပြည်ဆင်းပြီး လုပ်ခိုင်းလို့မရဘူး၊ မင်းတို့ဘာကောင် တွေ ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါကြောင့်ပန်းပဲဖိုက ထွက်တဲ့ပစ္စည်းဟာ မင်းတို့လိုလူတွေ လက်မှာ မရှိစေရ ဘူး၊”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူကြမ်းသူကြမ်းတစ်ဦးက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး၊

“ဦးမင်းဒင် ခင်ဗျားစကားတွေ တရားလွန်းလှသည်လား၊ ကျုပ်တို့ကို စော်ကားနေတာလား၊”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ပန်းပဲဆရာ ဦးမင်းဒင်က ထိုသူ၏ စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ပန်းပဲ ဖိုဒေါင့်ရှိ လက်နက်များထားသောစင်ရှိရာသို့သွား၏။

ထို့နောက် လှံရှည်တစ်ချောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ရာ လူကြမ်း သူကြမ်းများသည် လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်သွားလေ၏။

ပန်းပဲဆရာလူကြီးသည် လှံရှည်ကိုကိုင်၍ ပန်းပဲဖိုအပြင်ဘက်သို့

ထွက်သွားပြီး လက်သုံး ဖက်မျှရှိသော ကျွန်းပင်ကြီးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဦးမင်းဒင်က လူလေးယောက်ဘက်သို့ စောင့်ငဲ့ကြည့်၍ ..

“ဟောဒီကျွန်းပင်ကြီးမှာ လှံကိုစိုက်လိုက်မယ်၊ မင်းတို့လေးယောက်စလုံး လှံရှည်ကို နှုတ် ယူဖို့ကြိုးစားကြည့်ပါ။ ကျွန်းပင်ကလှံရှည်ကို နှုတ်လို့ရခဲ့ရင် မင်းတို့လိုချင်တဲ့လက်နက်တွေ ငါ လုပ်ပေးမယ်၊ ငါ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က တရားမျှတပါတယ်နော်”

ဟု ပြောကာ ကျားခနဲအော်ဟစ်၍ လှံရှည်ကို ကျွန်းပင်ကြီးထဲသို့ စိုက်သွင်းလိုက်၏။

လှံရှည်သည် ကျွန်းပင်ကြီး၌ တစ်ဆုံးစိုက်ဝင်နေလေ၏။
လူကြမ်းတစ်ဦးသည် ကျွန်း ပင်၌ စိုက်ဝင်နေသော
လှံရှည်ဆီသို့လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

လူကြမ်းတစ်ဦးသည် ကျွန်းပင်၌ စိုက်ဝင်နေသောလှံရှည်ဆီသို့
လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။ ထို့နောက် လူကြီးစိုက်ထားသော လှံရှည်ကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲထုတ်၍ ကြိုးပမ်း လေ၏။

သို့သော် ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ကြိုးပမ်းသော်လည်း ကျွန်းပင်ကြီး၌
စိုက်ဝင်နေသော လှံ ရှည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ၊ ထိုလူကြမ်းသည် လှံရှည်ကို
မည်သို့မျှ မနှုတ်နိုင်သဖြင့် လက်လျော့ လိုက် ရာ နောက်တစ်ဦးက ထပ်မံ၍
အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းပြန်၏။

သို့သော် လှံရှည်ကို လှုပ်ရမ်းအောင်ပင် မပြုလုပ်နိုင်၍ လူကြမ်း အားလုံး
လက်လျော့သွား လေ၏။ ဦးမင်းဒင်က ထိုအခါမှပင် လူကြမ်းများကို ကြည့်ရှု၍ ၊

“မင်းတို့လေးယောက်စလုံး လှံကို ဆွဲမထုတ်နိုင်တဲ့အတွက်
လိုချင်တဲ့လက်နက်ကို ငါ လုပ် မပေးနိုင်ဘူး၊ ပြန်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူကြမ်းသုံးယောက် ဦးမင်းဒင်ကို
မခံချိုမခံသာ မျက်နှာ ပေးနှင့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထို့နောက်
လူကြမ်းသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က မျက်မှောင် ကြုတ်၍ ။

“ကျုပ်တို့လေးယောက်စလုံး ကျွန်းပင်မှာစိုက်ထားတဲ့လှံကို
ဆွဲမထုတ်နိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလဲ နှုတ်နိုင်လို့လား၊”

ဟု စိန်ခေါ်သောလေသံဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမင်းဒင်က
တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟားဟား ဟား မင်းတို့ဟာ အတော်ညစ်တဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ရပါတယ်၊
ငါပစ်တဲ့လှံကို ငါ ပြန်မနှုတ်နိုင်ရင် လူညံတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့၊
ဟော့ဒီမှာကြည့်...”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်းပင်ကြီးကို ခြေဖြင့်ကန်၍ လှံရိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှံကို ဆွဲနှုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်းပင်၌ စိုက်ဝင်နေသော လှံကြီးသည် ဦးမင်းဒင်၏ လက်သို့
ပြန်လည်ရောက်ရှိ သွားလေ၏။ ဦးမင်းဒင်သည် လက်ထဲရှိလှံကို မြေပေါ်တွင်
ဆောင့်ချလိုက်ပြီး တဟားဟားရယ်မော ကာ လူကြမ်းများကို
မထီလေးစားကြည့်လိုက်၏။

လူကြမ်း သူကြမ်းများသည် ၎င်းတို့၏ အရှက်သိက္ခာကျဆင်းရသဖြင့်
မျက်စိမျက်နှာပျက် ကာ ပန်းပဲဖိုရှေ့မှ မကျေမချမ်းထွက်သွားလေ၏။

ဖိုးခေါင်သည် လူကြီး၏ အစွမ်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့ရသဖြင့်
လွန်စွာ အံ့ဩသွားလေ တော့၏။ လူကြီးက ပန်းပဲဖိုအတွင်းသို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ..

“ဖိုးခေါင် အိပ်ရာက နီးနေပြီလား၊ အိပ်ရာထဲက ချောင်းကြည့်မနေနဲ့၊
ထမင်းကြမ်းနဲ့ ပဲပြုတ် စားဖို့ ထွက်ခဲ့လေကွာ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးခေါင်သည် လူကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားရင်း
မိမိအိပ်ရာနီးခြင်းကို လူကြီးသိနေခြင်းအား အံ့သြနေလေ၏။ လူကြီးက ရယ်မော၍
...

“ငါတို့အိမ်ရှေ့မှာ ဒီလောက်ဆူဆူညံ့ညံ့ဖြစ်နေတာပဲ၊ မင်းအိပ်ရာက
မနီးဘဲနေပါ့မလား... မင်းဟာ လူကြမ်းကောင်တွေကြောင့် အိပ်ရာကနီးမယ်၊
နောက်တော့ ငါတို့ရဲ့အစွမ်းပြိုင်ပွဲကို အိပ် ရာထဲကနေ ကြည့်ရှုနေမယ်၊ ဒါတွေကို
ငါသိနိုင်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဖိုးခေါင်သည် မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး လူကြီးနှင့်အတူ
ထမင်းကြမ်းကို ပဲပြုတ် နှင့်နယ်ဖတ်၍ စားသောက်လေ၏။

ထို့နောက် ဦးမင်းဒင်က ပန်းပဲလုပ်ငန်းအကြောင်းကို
ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။ ပန်းပဲ ပညာ ၏ အခြေခံမှတ်သားရမည့်
အချက်များကိုလည်း ပြသပေးလေ၏။

ဦးမင်းဒင်က

“ပန်းပဲလုပ်ငန်းဟာ ငါတို့မြန်မာပြည်မှာ တကောင်း ခေတ်၊
ပျူခေတ်လောက်ကစပြီး ပေါ်လာခဲ့တာကွ၊ နောက်တော့ အနော်ရထာခေတ်
နောက်ပိုင်းလောက်ကစပြီး တဖြည်းဖြည်း တိုး တက်လာခဲ့တယ်၊ ပုဂံခေတ်မှာ
မင်းဆက်အမျိုးမျိုးဟာ ထီးနန်းတည်ဆောက်တဲ့အခါ ဘုရားပုထိုး
တည်ဆောက်တဲ့အခါ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းလုပ်တဲ့အခါ ပန်းပဲပညာကို
အသုံးပြုခဲ့ကြတယ်၊ ပန်းပဲ ပညာဟာ လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေလုပ်တဲ့အခါ
မရှိမဖြစ်ဘူးကွ...”

ဟု ပြောရင်း ပန်းပဲဖိုတစ်နေရာရှိ နှစ်လုံးတွဲဖိုကြီးကို ပြသ၍ ...

“ဟောဒီဖိုဟာ ငါတို့ပန်းပဲသမားတွေအတွက် မရှိမဖြစ်ဖူးကွ၊ သူ့ကို ဇော်ဂျီဖိုလို့ခေါ်တယ်၊ ဇော်ဂျီဖိုဟာ ပန်းထိမ်သမား၊ ပန်းပဲသမားတွေအတွက် အလွန်လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းပဲကွ၊ ဟောဒါ ကတော့ ဇော်ဂျီဖိုကို လေထုတ်ဖို့အတွက် လေမှုတ်ကိရိယာလုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီ ပြောင်းကို ပိ တောက်သားနဲ့လုပ်ထားတယ်၊ ပန်းပဲအလုပ်ဆိုတာ ပူပြင်းတဲ့မီးအပူရှိန်နဲ့ သံထည်ကို ပင်ပန်းကြီး စွာ ရိုက်ပုတ်ရတယ်၊ ပန်းပဲပညာမှာ သံဟာ အရေးကြီးသလို အသုံးပြုတဲ့ မီးအနေထားကလည်း အရေးပါတယ်၊ ရှေးတုန်းက ပန်းပဲပညာရှင်ကြီးတွေဟာ မီးညွန့်ရဲ့အရောင်ကို ကြည့်ပြီးတော့ မီးအပူချိန်ကို နှိုင်းဆတတ်တယ်၊ သံအမျိုးအစားကိုလည်း ကောင်းကောင်း နားလည်ကြတယ်။”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။ ဖိုးခေါင်သည် လူကြီးပြောသမျှကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ မှတ်သား လေ၏ ။ လူကြီးက ဆက်လက်၍ ရှေးမြန်မာကြီးများက ဘူမိရတ်ပညာကို အသုံးပြု၍ သံကို ခွဲခြား ပုံများကို ရှင်းလင်း ပြလေ၏ ။

လူကြီးက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကိုသောက်၍ ...

“ရှေးတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်နဲ့တစ်ပြည် စစ်မက်ဖြစ်တဲ့အခါ ပန်းပဲပညာဟာ စစ်လက် နက်ပစ္စည်းတွေ ပြုလုပ်ဖို့အတွက် အလွန်အရေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေးတုန်းက ပန်းပဲပညာရှင် တွေဟာ ဘုရင့်အမှုထမ်းဖြစ်ရတာ ကွ၊ ပန်းပဲပညာအစွမ်းနဲ့ စစ်သူရဲကောင်းတွေ အသုံးပြုတဲ့ ချပ် ဝတ်တန်ဆာတွေတောင် အသုံးပြုခဲ့ကြတယ်၊ ငါတို့မြန်မာတွေရဲ့ပန်းပဲပညာအဖွံ့ဖြိုးဆုံး အချိန်က တော့ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာပဲကွ..သံရည်သွန်းပြီး စက်မှုကိရိယာတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်၊ ကနောင် မင်းသားကြီးဟာ ရွှေတောင်ဦးမှော်ဆိပ်ကမ်းမှာ မြန်မာသံဖိုကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်ခဲ့သေး တယ်။”

ဟု ပြောပြလေ၏ ။ ဖိုးခေါင်သည် လူကြီးပြောပြသော ပန်းပဲပညာကို စတင်သင်ယူလေ ၏ ။ သူသည်အခြေခံမှစ၍ သင်ကြားရသည်ဖြစ်ရာ တူကိုင်နည်းကိုပင် စတင်သင်ယူလေ၏ ။

ဖိုးခေါင်သည် လူကြီးပြုလုပ်သော ဓား၊ ပေါက်တူ၊ တူရွင်းစသော ကိရိယာများကို မိမိ၏ အစွမ်းဖြင့် အမြန်ဆုံး လုပ်ကိုင်ချင်နေမိ၏ ။

ဖိုးခေါင်သည် ဦးမင်းဒင်နှင့်နေထိုင်ရင်း မြေနုကျွန်း လှယ်ကံသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သေဆုံးသွားသော ဖခင်ဖြစ်သူကို မကြာခဏ သတိရနေမိ၏ ။

ဖခင်သည် လူမိုက်ဦးစံဖြိုးလက်ချက်နှင့် အသက်ဆုံးခဲ့ရ၏ ။ ဖခင်သည် မိမိအသက်ဆုံးကာ နီးတွင် လူမိုက်ဦးစံဖြိုးကို ကလွဲစားချေရန် မှာကြားခဲ့၏ ။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် လူမိုက်ဦးစံဖြိုးကို ရောက်ရာအရပ်တွင် ရှာဖွေ၍ ကလွဲစားချေရန် ပိုင်းဖြတ်ထား၏ ။

ပန်းပဲဆရာ ဦးမင်းဒင်သည် ဖိုးခေါင်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို မေးမြန်းပြီးနောက် ခေါင်း ညိတ်၍ ..

“မင်းဖခင် ကိုဝဏ္ဏနဲ့ ရွာလူမိုက်ဦးစံဖြိုးရန်ပွဲကို ငါးကြားပါတယ်၊ ရွာလူမိုက်ဦးစံဖြိုးဟာ ဒီအရပ်က ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတော့ မြန်မာပြည်ရဲ့တစ်နေရာမှာ သူရှိနေမှာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်က လက်သီးဆုပ်၍ ...

“ဒီလူကြီး ဘယ်အရပ်မှာရှိနေနေ သူ့ကိုလိုက်ရှာပြီး ကျုပ်ကလွဲစားချေမယ်။”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏ ။ ဖိုးခေါင်၏ စကားကြောင့် ဦးမင်းက ပြုံး၍ ..

“ကလွဲစား ချေခြင်း မချေခြင်းကို ငါမပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ ဘယ်အရာမှ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ဘူး၊ အားလုံးဟာ ကံတရားရဲ့အလိုကျပဲ ဖြစ်လာရတာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးမင်းဒင်၏ စကားကြောင့် ဖိုးခေါင်က

“ဦးလေးရဲ့ စကားက ကျုပ်အဖေအတွက် ကလွဲစားချေလို့မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့

ပြောနေတာ လား၊ ကျုပ်ရဲ့အစွမ်းနဲ့ ဦးစံဖြိုးကို လက်စားချေကိုချေမယ်၊ ဦးစံဖြိုး ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ သေရ မယ်။”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးမင်းဒင်က ဖိုးခေါင်၏ စကားကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ဦးစံဖြိုးသေခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းလက်ချက်နဲ့သေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာသေဖို့ ကံ ကြမ္မာ ပါလို့ သေရတာ ကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။ ဖိုးခေါင်က ပန်းပဲဆရာဦးမင်းဒင်၏ စကားကို မဆန့်ကျင်တော့ ဘဲ..

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစံဖြိုး ဒီလောကကြီးမှာမရှိတော့ရင် ကျေနပ်တယ်၊

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

ထို့နောက် ဖိုးခေါင်က ဦးမင်းဒင်၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို မေးမြန်းပြန်၏ ။ ဦးမင်းဒင်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ငါ့ဘဝက သိပ်မထူးခြားပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့ဘိုးဘွားတွေ လက်ထက်ကတည်းက ပန်းပဲအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ ငါ့အဘိုးတွေက နန်းတော်ထဲမှာ ပန်းပဲဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့တယ်၊ ငါ့အဖေ လက် ထက်ရောက်တော့ ဒီဒေသမှာ ပန်းပဲအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးခဲ့တယ်၊ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက ပန်းပဲ ပညာကို သင်ယူခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ ပန်းပဲမလုပ်ချင်တော့ ရွာက ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ရွာကထွက်ပြေးပြီး ကံကောင်းချင်တော့ ငါ့ဘဝမပျက်စီးဘဲ အတွေ့အကြုံမျိုး စုံ ရခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်က ဦးမင်းဒင်၏ ။ ဘဝသည် သူ့ဖခင်၏ ဘဝနှင့် ဆင်တူကြောင်း တွေ့ရ၏ ။

သူ့ဖခင် ဦးဝဏ္ဏသည် ဦးမင်းဒင်ကဲ့သို့ပင် ဇာတိရပ်မြေကိုစွန့်ခွာပြီး

ဘဝအတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုး ရှာဖွေခဲ့ကြောင်း အမှတ်ရ၏။ ဖိုးခေါင်က ဦးမင်းဒင်၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို အသေးစိတ်မေး မြန်းလေရာ ဦးမင်းဒင်...

“ဟား ဟား ဟား...ငါ့ဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောရင် တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင် ရှည် ကြီးလို ဖြစ်သွားမယ်၊ အခါအခွင့်သင့်ရင်တော့ နည်းနည်းစီ ပြောပြပါမယ်ကွာ၊ အလျင်မလိုပါနဲ့ ကွာ၊”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးခေါင်သည် ဦးမင်းဒင်နှင့်နေထိုင်ပြီး ပန်းပဲပညာသင်ရခြင်းကို လွန်စွာ နှစ်သက်လေ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးမင်းဒင်သည် မိမိအား အခြားသောမှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ ဗဟုသုတ မျိုးစုံကို သင်ကြားပေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဦးမင်းဒင်ထံမှ ထူးဆန်းသော အတွေးအခေါ် မျိုးစုံကို ကြားရလေ၏။

ထိုအတွေးအခေါ်များသည် လောကတွင် ကြုံတွေ့ရသောအတွေးအမြင်များနှင့် ခြားနား လေ၏။

ဦးမင်းဒင်သည် ဖိုးခေါင်အား မိမိကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်အစဉ်အမြဲ ကြည့်ရှု၍ အတွေး အခေါ် ထက်မြက်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ဦးမင်းဒင်သည် ပန်းပဲပညာသင်ယူရင်းပင် ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲများကို လောကကြီး နှင့်ယှဉ်၍ သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ဖိုးခေါင်သည် ဦးမင်းဒင်၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို တဖြည်းဖြည်းကြားသိရ၏။ ထိုအခါ ဖိုးခေါင်က ဦးမင်းဒင်၏ ဘဝကိုအားကျလာသဖြင့်..

“ဦးမင်းဒင်လိုပဲ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေ စုံချင်လိုက်တာ၊ ကျုပ်ဘဝဟာ ဒီရွာလေးမှာပဲ တစ်သက်လုံး အရိုးမထုတ်ချင်ဘူးဗျာ၊ လူ့လောကကြီးက အတွေ့အကြုံမျိုးစုံကို သင်ယူချင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးမင်းဒင်က ဖိုးခေါင်၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ ..

“လောကမှာ ဘယ်အရာကိုမှ တမင်အားထုတ်လို့မဖြစ်ဘူး၊

အချိန်တန်ရင်တော့ ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်၊ လူ့လောကကြီးရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို မင်းလိုချင်ရင် အချိန်ကို စောင့်ပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဖိုးခေါင်က သက်ပြင်းချ၍ ။

“ဦးမင်းဒင်ရဲ့စကားကို ကျုပ်အားမရဘူး၊ လူဟာလိုချင်တာရှိရင်

ကြိုးစားမှဖြစ်မှာပေါ့၊ မကြိုးစားဘဲ ကံကိုသာပုံချရင် ဘယ်တော့

ကြီးပွားတိုးတက်မှာလဲ၊ ကံကိုစောင့်ပြီးလုပ်နေရင် ဖြစ်ချင်တာတွေ

ဘယ်တော့မှမဖြစ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးမင်းဒင်က ဖိုးခေါင်၏

အမူအရာကိုသဘောကျဟန်ဖြင့်..

“ဟား ဟား ဟား...မင်းမဆိုးဘူး၊ မှန်မှန်ကန်ကန်စဉ်းစားတတ်တယ်၊

ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခု အတွက် ကြိုးပမ်းမှရမယ်၊ ဆိုတာ အသေအချာပဲ၊

ဒါပေမဲ့တစ်ခါတစ်ရံတော့ လောကမှာဖြစ်ချင် တာတွေဖြစ်ဖို့အတွက်

အချိန်ကိုစောင့်ရသေးတယ်၊ လူဟာ အချိန်မတန်သေးရင် ဘယ်လောက်ပဲ

မိုးပျံအောင်ထူးချွန်နေပါစေ။ ဖြစ်မလာဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ကံကြမ္မာဟာ

အရေးပါတယ်လို့ ငါ ပြော တာ၊”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏ ။ ဖိုးခေါင်သည် ဦးမင်းဒင်သင်ပေးသော

ပန်းပဲပညာနှင့် လောက၏ ဒဿနများကို သင်ကြား၏ ။

သူသည် အားလပ်သောအချိန်များ၌ မိမိ၏ ရွာသို့သွား၍

ဆရာတော်ထံသို့ ဖူးမျှော်၏ ။ သူ၏ သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့ဆုံ၏ ၊

သူငယ်ချင်းများအနက် မိဘက ချမ်းသာကြယ်ဝသူများသည် မြို့ ကျောင်းသို့

ရောက်ရှိနေလေ၏ ။

ထိုသူငယ်ချင်းများသည် ပန်းပဲပညာသင်ယူသော ဖိုးခေါင်ကို အပြစ်တင်ကြ၏။

ဖိုးခေါင်သည် လူကြီးနှင့်နေထိုင်ရခြင်းကို ဘယ်သောအခါမျှ နှောင်တမရချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူကြီးထံမှ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အတွေးအခေါ်ဒဿနများကို ကြားသိရ၍ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးမင်းဒင်နှင့် ဖိုးခေါင် ပန်းပဲလုပ်နေစဉ် ဦးဖိုးတင်ဆိုသော လူကြီးကမန်းက တန်း ရောက်ရှိလာပြီး..

“ဦးမင်းဒင် ကျုပ်ကိုကယ်ပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ထန်းတောမှာ မိုးသီးတို့အဖွဲ့ သောင်းကျန်းနေ တယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ထန်းရေလုံးဝမရောင်းရဘူး၊ သူတို့လူစုပဲ အနိုင်ကျင့်ပြီး သောက်စား နေ တယ်၊ အမြည်းတွေလည်းကုန်ပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ အရင်းတော့ ပြုတ်ပါပြီဗျာ”

ဟု လာရောက်တိုင်တန်းလေ၏။

လူကြီးသည် ပန်းပဲဆရာ အလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်သော်လည်း သူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ တစ်ပါး၏ ဒုက္ခများကို ကယ်တင်ပေးတတ်၏။

ယခုလည်း ဦးဖိုးတင်ဆိုသော ထန်းသမားကြီးသည် လူကြီးကိုလာရောက် အကူအညီ တောင်းလေ၏။ ဦးဖိုးတင်သည် သားသမီးများစွာရှိသော လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

ဦးမင်းဒင်သည် ဦးဖိုးတင်၏ အကူအညီတောင်းခံမှုကြောင့် ခေါင်းညိတ်၍ ...

“မိုးသီး...မိုးသီး...ဒီကောင် အတော်သောင်းကျန်းနေပါလား။ အခုတလော သူ့သတင်းတွေ အမျိုးမျိုးကြားနေရတယ်၊ ဒီကောင့်ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးမှဖြစ်မယ်၊ နယ် ချဲ့အစိုးရက

ဆင်းရဲသားတွေကို မတရားဖိနှိပ်ရတဲ့အထဲ လူမိုက်တွေကလည်း ဒုက္ခပေးပြန်ပြီ၊
တကယ်ဆိုရင် လူမိုက်တွေဟာ ပြည်သူတွေဘက်ကရပ်တည်ပြီး နယ်ချဲ့ကို
တွန်းလှန်သင့်တယ်”

ဟု ပြောကာ နံရံတွင်ထောင်ထားသော တုတ်ရှည် တစ်ချောင်းကို
ယူလိုက်ပြီး..

“ကဲ...ကိုဖိုးတင် ခင်ဗျားရှေ့ကသွားပေတော့၊ ကျုပ်လိုက်လာပြီး
ခင်ဗျားဆီက လူမိုက်တွေ ကို ရှင်းပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဖိုးတင်သည် ထန်းတောသို့ ပြန်သွားလေတော့၏ ။
ထိုအခါမှပင် ဦးမင်း ဒင်သည် တုတ်ရှည်ကိုကိုင်၍ ထန်းတောသို့ လိုက်ရန်ပြင်လေရာ
ဖိုးခေါင်က..

“ဦးလေး ကျုပ်လည်းလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးမင်းဒင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းကို ငါထားခဲ့လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မင်းဟာ စပ်စုချင်စိတ် နဲ့ ငါ့နောက်ကို တိတ်တခိုး လိုက်ကြည့်မှာမို့ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်က ရယ်မော၍

“ဟဲ ဟဲ...ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးက ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းစိတ်ကိုသိသားပဲ၊
ဦးလေးခွင့်မပြုရင် လည်း တိတ်တခိုးလိုက်ပြီးချောင်းကြည့်မှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးမင်းဒင်က ဖိုးခေါင်ကို စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ သူ၏
တုတ်ရှည်ကို လက် ထဲတွင် လှည့်ပတ်ကစားလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ
ကျောခိုင်းထွက်သွားလေ၏ ။

ဖိုးခေါင်က ကမန်းကတန်း လက်ကာ၍

“ဦးလေး...ကျုပ်ကိုလည်း စောင့်ပါဦးဗျို့”

ဟု ဆိုကာ အနောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေတော့၏။

ဦးမင်းဒင်၏ တဲသည် ရွာစွန်တွင်ရှိ၍ ထန်းတောသို့
မကြာမီရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထန်း တောတစ်နေရာရှိ စားပွဲခုံပုလေးများ၌
ထိုင်နေသော မိုးသီးတို့လူစုကို တွေ့ရလေ၏။

မိုးသီး၏ တပည့်တစ်ဦးသည် ထန်းရည်အမူးလွန်းနေပြီး
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြီး ကနေ လေ၏။ မိုးသီး၏ တပည့်များက
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး သီချင်းကို ဝိုင်းဝန်းသီဆိုနေ၏။

မိုးသီးမှာမူ ထန်းရည်မူးဟန်မရှိသေးဘဲ စားပွဲပေါ်ရှိအမြည်းများကို
စားသောက်နေလေ၏။ ဦးမင်းဒင်သည် မိုးသီးတို့လူစု၏ အနီးသို့ သွား၍ ..

“ဟေ့ကောင်တွေ တိတ်ကြစမ်း၊ ဆူညံပွက်နေတာပဲ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ကြက်ကြော်ကို ဝါးစားနေသော မိုးသီးက
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ကာ...

“ဘယ်သူများလဲလို့၊ ရွှေတောရွာက ပန်းပဲဆရာကြီးပါလား၊
ပန်းပဲမလုပ်ဘဲ ထန်းတောထဲမှာ ဘာကြောင့် လူတွင်ကျယ်လာလုပ်နေတာလဲ၊
ဇက်ကောင်းလို့ ဓားတောင်းနေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ကျုပ်တို့ကနယ်နယ်ရရ
မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟုဆိုကာ ထန်းပင်နောက်တွင် ထောင်ထားသော
ငှက်ကြီးတောင်ဓားများကို ဖုံးအုပ်ထား သော အဝတ်စအား လှုပ်ပြလေ၏။

ဦးမင်းဒင်သည် ငှက်ကြီးတောင်ဓားများကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍
တဟားဟား ရယ်မော လိုက်ပြီး...

“ဟား ဟား ဟား..ဓားတွေမြင်တိုင်းကြောက်မဲ့ကောင်
အောက်မေ့လို့လား၊ မင်းတို့အုပ် စု ထဲက ကြိုက်တဲ့ကောင် ဓားကိုင်ပြီး ထွက်ခဲ့စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ထန်းရည်မူးနေသော လူတစ်ယောက်သည်
ငှက်ကြီးတောင်စားကို ပြေးကိုင်၍ ဦးမင်းဒင်ကို ခုတ်လေ၏။

ဦးမင်းဒင်သည် ထိုလူ၏ ဓားချက်ကို ခြေတစ်လှမ်းမျှပင် မရွှေ့ဘဲ
တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီး လည်တိုင်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့်ခုတ်လိုက်ရာ အမူးသမား
အရပ်ကြိုးပြတ်လဲလေ၏။

ထိုအခါ အမူသမားများသည် ငှက်ကြီးတောင်စားများကိုဆွဲကိုင်၍
ဦးမင်းဒင်ကို ခုတ်ရန် ပြင် ဆင်လေရာ ဖိုးခေါင်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်၍
တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ဦးမင်းဒင်ကမူ တုန်လှုပ်ဟန်မပြဘဲ
အမူးသမားများကိုလက်ပိုက်ကြည့်၍ ..

“မင်းတို့က အမူးသမားတွေဆိုတော့ တစ်ယောက်မှ ကျိုးပဲ့အောင်
မလုပ်ဘူး၊ စိတ်ချ၊”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အမူးသမားများသည် ဦးမင်းအား ဓားများဖြင့်
ဝိုင်းဝန်း၍ ခုတ်လေ၏။

ဖိုးခေါင်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မကြည့်ဝံ့၍
မျက်လုံးမှိတ်ထားချင်သော်လည်း ဦးမင်းဒင် အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်
ကြည့်ရှုမိလေ၏။

ဦးမင်းဒင်သည် အမူးသမားများ၏ ဓားချက်ကို အေးဆေးစွာ
ရှောင်တိမ်းရင်း ခူး၊ တ တောင်၊ လက်ဝါးစောင်းတို့ကို အသုံးချ၍
အမူးသမားများအား လဲကျစေ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အမူးသမားများ လဲကျသွားလေတော့၏။
ထိုအခါ ထန်းရည်ဝိုင်း တွင် ထိုင်နေသော လူမိုက်မိုးသီးတစ်ယောက်သာ

ကျန်ရစ်တော့၏။

မိုးသီးသည် ဦးမင်းဒင်၏ အရည်အချင်းကို မြင်တွေ့သဖြင့်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေချေပြီ။

သို့သော် သူသည် လူမိုက်ဘွဲ့ကို ခံယူထားသဖြင့် ငှက်ကြီးတောင်စားကို
တုန်ယင်သော လက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“သေပေတော့ ပန်းပဲဆရာကြီး”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ဦးမင်းဒင်ကို ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေ၏။
ဦးမင်းဒင်သည် မိုးသီး၏ ဓားကို ရှောင်တိမ်း၍ ဓားကိုင်လက်ကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ရာ
ဓားလွတ်ကျလေ၏။

ဦးမင်းဒင်က မိုးသီး၏ လက်ကို လိမ်ချိုးလိုက်ရာ မိုးသီးသည်
နာကျင်စွာအော်ဟစ်ပြီး ချွေး သီးချွေးပေါက်များ ကျလာလေ၏။ ဦးမင်းဒင်က
မိုးသီးကိုကြည့်၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဟား ဟား ဟား ...ဘယ်လိုလဲ လူမိုက်ကလေး...လောကမှာ
အရည်အချင်းမရှိဘဲနဲ့ လူမိုက်မလုပ်ရဘူးကွ၊ အခုမင်းထက်မိုက်တဲ့လူနဲ့တွေ့တော့
ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ မင်းတို့လုပ်ရပ် ကိုကြည့်စမ်း၊
ဆင်းရဲတဲ့ထန်းသမားမိသားစုကို ဒုက္ခပေးပြီးနူရာဝဲစွဲအောင်လုပ်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီနေ့
ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို ထန်းသမားကို ပြန်ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ လူမိုက်မိုးသီးက နာကျင်စွာ ညည်းညူ၍
ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးပြန်ပေးရန် ကတိပြုလေ၏။

ထိုအခါ ဦးမင်းဒင်က ခေါင်းခါယမ်း

“ဒီလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူကွ..မင်းငါ့ကို ထိုင်ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လူမိုက်မိုးသီးသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့်

ဦးမင်းဒင်ကို မဆန့်ကျင် ရဲ တော့ဘဲ ရှိခိုးရန် သဘောတူလေ၏။

ထို့နောက် လူမိုက်မိုးသီးသည် ဦးမင်းဒင်ကို ထိုင်ရှိခိုး၍ ထန်းတောမှ ထွက်ပြေးလေတော့ ၏။ ဦးမင်းဒင်သည် လူမိုက်မိုးသီး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ တဟားဟား ရယ်မောပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ လေတော့၏။

ဖိုးခေါင်သည် ဦးမင်းဒင်၏ အစွမ်းကို သိရှိသွားသဖြင့် အလွန်သဘောကျသွားပြီး

“ဦးလေးရဲ့ သိုင်းပညာက သိပ်ကောင်းတယ်နော်၊ ကျုပ်ကိုသင်ပေးပါလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမင်းဒင်က

“ပညာရပ်တစ်ခုကို သင်ယူမယ်လို့ လွယ်လွယ်ဆုံးဖြတ်ချက်မချရဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ဘယ်ပညာရပ်ကိုမှ လွယ်လွယ်ကူကူ သင်ယူလို့မရလို့ပဲ၊ ဒါကြောင့် သိုင်းပညာကို အမှန် တကယ်သင်ယူချင်မှု ရှိမရှိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်ပါ၊ လူမိုက်တွေကို သိုင်းစွမ်းပြ တာကို အားကျပြီး သိုင်းပညာသင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်း ဘယ်တော့မှတတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်သည် မိမိ၏ စိတ်လောကြီးမှုကိုရိပ်စားမိသွားပြီး..

“ကောင်းပါပြီ၊ ဦးလေး...ကျုပ်သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ သိုင်းပညာသင်ယူပါ့မယ်”

ထို့နောက်တွင်မူ ဖိုးခေါင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ အမှန်တကယ် သိုင်းပညာသင်ယူစိတ် ရှိမရှိ ဝေဖန်သုံးသပ်လေ၏။

ထိုအခါ မိမိ၏ ရန်သူ လူမိုက်ဦးစံဖြိုးကိုလိုက်လံရှာဖွေပြီး လက်စားချေရန် သိုင်းပညာသင် သင့်ကြောင်း ပေါ်လွင်လာ၏။

မိမိ၌ ဖခင်ဖြစ်သူကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားသော
လူမိုက်ဦးစံဖြိုးကြီးကို မြန်မာ ပြည့်အနှံ့
လိုက်လံရှာဖွေရမည့်ဘဝပေးတာဝန်ရှိနေသေး၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဖိုးခေါင်သည် ဦးမင်းဒင်ထံတွင် သိုင်းပညာ
သင်ယူလိုကြောင်း လေးနက် စွာ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမင်းဒင်က..

“သိုင်းပညာသင်ယူဖို့ သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးပြီဆိုရင်တော့
သင်ပေးရတာ ပေါ့ကွာ၊ တ ကယ်တော့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ
ကိုယ်ခံပညာတတ်ကျွမ်းထားသင့်တယ်ကွ၊ ရှေး မြန်မာကြီးတွေဆိုရင်
ပွဲကျောင်းတွေမှာ သိုင်းပညာကို အဆင့်မြင့်မြင့်သင်ကြားပေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်..

“ပွဲကျောင်းဆိုတာ ဘာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမင်းဒင်က..

“ပွဲကျောင်းဆိုတာ ပုဂံခေတ်မတိုင်မီကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့
အရည်းကြီးတွေဆီက စတင်ခဲ့တယ်ကွ၊ တကယ်တော့ အရည်းကြီးဆိုတာ
မဟာယနဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ဂိုဏ်းခွဲတွေပဲ၊ အရည်းကြီးကျောင်းတွေဟာ
မဟာယနဗုဒ္ဓဘာသာကို မြန်မာမြေမှာ အသွင်ပြောင်းတဲ့သဘောပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးခေါင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“မဟာယနဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကျုပ်တို့ကိုးကွယ်နေတဲ့
ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ မတူဘူးလား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးမင်းဒင်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ဗုဒ္ဓဘာသာဟာ ဘုရားရှင်မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း
နှစ်ပိုင်းကွဲကွားခဲ့တယ်၊ မဟာယန ဗုဒ္ဓ ဘာသာဟာ အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံအချို့မှာ

ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာရပ်တစ်ခုပဲ ငါတို့မြန်မာပြည်မှာတော့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကိုပဲ ကိုးကွယ်ကြတယ်။ ပုဂံခေတ်မှာပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အရည်းကြီးဝါဒဟာ စစ်မှန်တဲ့ဘာသာ အယူဝါဒမဟုတ်လို့ အနော်ရထာမင်းလက်ထက်မှာ ဖြိုခွင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အရည်ကြီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ကျောင်းတွေမှာ တရားဓမ္မသာမက ကိုယ်ခံပညာကိုပါ သင်ကြား ပေးခဲ့တယ်။ အရည်ကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်ခံပညာကိုဘုရင်နဲ့ မင်းညီမင်းသားတွေပါ သင်ယူခဲ့တယ်။ အရည်းကြီးဝါဒ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ခံပညာကတော့ ကုန်းဘောင်ခေတ် အထိ တောင် လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ရှင်သန်နေခဲ့တယ်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်က အချို့သော ဘုန်းကြီးကျောင်း တွေမှာ ကိုယ်ခံပညာကို သင်ကြားပေးတာ၊ တွေ့ရတယ်။ ဒီဟာ အရည်းကြီးကျောင်းတွေရဲ့ ကြွင်း ကျန်ရစ်တဲ့ ပညာမွေပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိုးခေါင်သည် ကိုယ်ခံပညာနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးမင်းဒင် ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ သင်ယူ လေ၏။

ဦးမင်းဒင်သည် ဖိုးခေါင်ကို ကိုယ်ခံပညာ၏ အခြေခံ အပိုင်းများကို စတင်သင်ကြားပေး လေ၏။ ဦးမင်းဒင်၏ ပညာသည် မြန်မာ့သိုင်းပညာအမျိုးမျိုးကို ပေါင်းစပ်ထားသော ပညာဖြစ်သဖြင့် စုံလင်လှ၏။

ဦးမင်းဒင်က..

“ကိုယ်ခံပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ ပညာစုံဖို့လိုတယ်။ ပညာစုံတတ်ထားရင် ပညာရှင် အချင်းချင်းတွေ့ရင် တပန်းသာတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ခံပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ အမြဲ တမ်းအသစ်တီထွင် ဖန်တီးနေရတယ်။ ဒါမှ ကိုယ့်ရဲ့ပညာတိုးတက်မှာဖြစ်တယ်။ ပညာရှင်တစ် ယောက်ဟာ အသစ်တီထွင်ဖန်တီးဖို့အတွက် အခြေခံပညာအားလုံးကို ပိုင်နိုင်ရမယ်။ အခြေခံကို မပိုင်ဘဲ အသစ်တီထွင်ဖို့မလွယ်ဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ ဖိုးခေါင်သည် ဦးမင်းဒင်နှင့်အတူ ပန်းပဲလုပ်ရင်း
ညနေစောင်းအချိန်များ၌ ကိုယ့်ခံပညာကို သင်ယူလေ၏။

၎င်းတို့သည် ကိုယ်ခံပညာကို ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးတွင်သွားရောက်
လေ့ကျင့် လေ၏။ ဖိုးခေါင်သည် ပင်ပန်းကြီးစွာလေ့ကျင့်ရသော လေ့ကျင့်ခန်းများကို
ပြုလုပ်ရလေ၏။

ဦးမင်းဒင်၏ လေ့ကျင့်ခန်းများအနက် ဧရာဝတီမြစ်၏ ရေတိမ်သော
နေရာများသို့ဆင်း၍ ရေကို လက်သီးဖြင့် ထိုးခွဲရသော လေ့ကျင့်ခန်းများကိုလည်း
ပြုလုပ်ရ၏။

ထို့ပြင် သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် နာရီပေါင်းများစွာ ပြေးရသော
လေ့ကျင့်ခန်းများပါ၏။ ဖိုး ခေါင်သည် မနက်စောစောတစ်ကြိမ်၊
ညနေစောင်းတစ်ကြိမ်၊ သောင်ပြင်တွင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ အောင်ပြေးရ၏။

ဖိုးခေါင်သည် လေ့ကျင့်ခန်းများပြင်းထန်လှသဖြင့် အစပိုင်းတွင်
ကိုယ်ခံပညာသင်ယူရန်ပင် စိတ်လျော့သွားမိ၏။ သို့သော် ဇွဲနှင့်တင်း၍
လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြုလုပ်လေရာ တဖြည်းဖြည်း အဆင်ပြေလာ၏။

ဦးမင်းဒင်သည် ဖိုးခေါင်ကို စိတ်တည်ငြိမ်စေရန်
သမထလေ့ကျင့်ခန်းများကိုလည်း ပြုလုပ် စေ၏။ ဖိုးခေါင်သည် နေ့လယ်ခင်း
အားလပ်ချိန်၌ သစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်၍ သမထထိုင်ရ၏။

ဖိုးခေါင်သည် ဦးမင်းဒင်နှင့် နေထိုင်ပြီး နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ
လက်ရုံးရည်၊ နှလုံး ရည်နှင့်ပြည့်ဝသော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။
။

ဖိုးခေါင်သည် နေ့စဉ် ပန်းပဲဖိုတွင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ထုရိုက်ခြင်း၊
သိုင်းပညာလေ့ကျင့် ခန်းများ ကို ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် ထွားကျိုင်းသန်မာလာခဲ့လေ၏။
။
